Περιοδος 2η,
Νο 129
Σεπτέμβρης 2004
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Τι θα ψηφίσει το κίνημα στις αμερικάνικες εκλογές; σελ. 5

Η σφαγή στο Μπεσλάν στη βόρεια Οσετία σελ. 8

Ολυμπιάδα του ντόπιγκ της σπατάλης και της τρομούστερίας σελ. 11

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Η κυβέρνηση της "Αλλαγής" ξεχασε τις υποσχέσεις της

Αντίσταση στη λιτότητα και το σωβινισμο

Η κυβέρνηση της Αλλαγής υπόσχονταν κράτος προνοίας, υπόσχονταν αναβάθμιση της Παιδεία, υπόσχονταν να σταθεί κοντά στους εργαζόμενους και τους φτωχούς αγρότες, υπόσχονταν να εφαρμόσει πολιτική επαναπροσέγγισης με τους τουρκοκυπρίους.

Αντί για αυτά όμως σήμερα πρόσφερει λιτότητα, περικοπές, ιδιωτικοιήσεις, χωματερές, ενώ καλιεργεί το σωβινισμό επαναφέροντας το ψυχροπολεμικό κλίμα στις σχέσεις των δύο κοινοτήτων. Δεν τους ψηφίσαμε για να μας κάνουν τα ίδια και χειρότερα με την κυβέρνηση του Συναγερμού. Αυτός ο κατήφορος μπορεί και πρέπει να σταματήσει. Πρέπει να πάρουμε τη τύχη μας στα χέρια μας. Γι αυτό χρειάζονται αγώνες για να σπάσουμε τόσο την "Ατζέντα του Κεραυνού" όσο και τη σωβινιστική πολιτική και το ψυχροπολεμικό κλίμα που καλιεργεί ο Παπαδόπουλος και το κόμμά του.

σελ. 3, και 6-7

Μόρφου: Συλλαλητήριο Διεθνιστικής Αλληλεγγύης

Το συλλαλητήριο της «Πλατφόρμας Αυτή η Χώρα είναι Δική μας» που έγινε στη Μόρφου ήταν ίσως η πιο σημαντική πολιτική εκδήλωση που έγινε στη Κύπρο εδώ και πολλά χρόνια μετά το άνοιγμα των οδοφραγμάτων. Δυστυχώς όμως πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων που προτίμησαν να επικεντρωθούν στην λειτουργία της εκκλησίας του Αγίου Μάμαντος και τις αντιπαραθέσεις των πολιτικών κομμάτων για το αν θα εκπροσωπηθούν ή όχι και αν θα πάνε δείχνοντας ταυτότητες και διαβατήρια ή χωρίς διατυπώσεις.

Η Εργατική Δημοκρατία είδε από τη πρώτη στιγμή την τεράστια σημασία αυτής της εκδήλωσης και με ανακοίνωση της καλούσε σε μαζική συμμετοχή στο συλλαλητήριο στη Μόρφου (δημοσιεύεται ολόκληρη δίπλα). Ήλθαμε σε επαφή με την Πλατφόρμα και διευθετήσαμε να πάμε μαζί τους με τα δικά τους λεωφορεία για να ενισχύσουμε τον ενωτικό χαρακτήρα της εκδήλωσης. Το συλλαλητήριο είχε μεγάλη επιτυχία. Συμμετείχαν πάνω από 5000 διαδηλωτές, με παλμό και ζωντάνια, ενώ χαιρετισμούς απηύθυναν και δυο ελληνοκύπριοι, ανάμεσα τους και εκπρόσωπος της ΠΕΟ. Δυστυχώς όμως οι ελληνοκύπριοι που συνολικά συμμετείχαμε δεν ξεπεράσαμε τους 150. Σίγουρα θα ήμασταν περισσότεροι αν η τουρκοκυπριακή αστυνομία δεν εμπόδιζε πολλούς από τους ελληνοκύπριους που βρίσκονταν στην εκκλησία του Αγίου Μάμαντος να πάνε προς το συλλαλητήριο. Στην πραγματικότητα όμως δεν έγινε και καμιά σημαντική προσπάθεια κινητοποίησης για μαζική συμμετοχή ελληνοκυπρίων. Το ΑΚΕΛ και τα άλλα κόμματα που υποστήριξαν την εκδηλώση περιορίστηκαν να στείλουν ολιγομελείς αντιπροσωπίες. Στην ουσία υποβάθμισαν τη σημασία αυτής της εκδήλωσης και τη δυναμική που είχε και δεν έκαναν καμιά προσπάθεια να ενημερώσουν το κόσμο. Το ίδιο και τα κανάλια και οι εφημερίδες τα οποία μόνο από σπόντα ανάφεραν ότι αυτή η εκδήλωση γινόταν σαν εκδήλωση αλληλεγγύης προς τους ελληνοκύπριους ενάντια στους γκρίζους λύκους που δυο μέρες πριν οργάνωσαν το δικό τους συλλαλητήριο με 500 άτομα και απειλούσαν ότι αν γίνει η λειτουργία στην εκκλησία του Αγίου Μάμαντος θα προκαλούσαν επεισόδια. Ειναι χαρακτηριστικό ότι ακόμη και τη δική μας ανακοίνωση που ήταν και η μοναδική που βγήκε και καλούσε ανοικτά για συμμετοχή στο συλλαλητήριο την έθαψαν όλοι οι σταθμοί και οι εφημερίδες.

Παρ' όλα αυτά όμως τίποτα δεν αναιρεί την τεράστια σημασία που είχε αυτή η εκδήλωση. Πέρα από τον έντονα διεθνιστικό χαρακτήρα της, έδειξε ταυτόχρονα πως μπορεί να ξεπεραστεί η πόλωση ανάμεσα στους οπαδούς του ναι και του όχι που είναι σήμερα ένα από τα βασικά εμπόδια για να αρχίσει να κτίζεται ένα πραγματικό δικοινοτικό κίνημα επαναπροσέγγισης.

Η *Εργατική Δημοκρατία* καλεί σε μαζική συμμετοχή στις εκδηλώσεις που θα γίνουν στη Μόρφου την 1η Σεπτέμβρη

Η απόφαση της *«Πλατφόρμας Αυτή η Χώρα είναι Δική μας»* να μεταφέρει τις εκδηλώσεις που προγραμματίζει για την 1η του Σεπτέμβρη, παγκόσμια μέρα δράσης των συνδικάτων για την ειρήνη, από την Πλατεία Ινονού στη Λευκωσία, στη Μόρφου είναι μια πολύ σημαντική απόφαση που τη χαιρετίζουμε ολόψυχα.

Εκφράζει με τον πιο έντονο τρόπο την αντίδραση των Τουρκοκυπρίων και ιδιαίτερα των συνδικάτων και οργανώσεων της εργατικής τάξης για τη βομβιστική επίθεση ενάντια στην εκκλησία του Αγίου Μάμαντος. Είναι μια πράξη άμεσης και έμπρακτης αλληλεγγύης για όσους θα πάνε στον εσπερινό και το πανηγύρι που θα γίνει για πρώτη φορά μετά από τριάντα χρόνια στη Μόρφου.

Είναι μια απόφαση χαστούκι για τους εθνικιστές και των δυο πλευρών που προσπαθούν να εμποδίσουν τέτοιες εκδηλώσεις.

Είναι μια ιστορική απόφαση που μπορεί να αποτελέσει σταθμό για τις εξελίξεις στην Κύπρο και αφετηρία για τη δημιουργία ενός κινήματος επαναπροσέγγισης σε μαζική κλίμακα. Είναι ίσως η πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες που οι απλοί άνθρωποι της μίας πλευράς δείχνουν τόσο άμεσα και αποφασιστικά, σε μαζικό επίπεδο, τη διάθεσή τους να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα των απλών ανθρώπων της άλλης πλευράς.

Μετά από δύο χρόνια υποχώρησης που έφεραν οι διαδικασίες του σχεδίου Ανάν το κίνημα ξαναβγαίνει στο προσκήνιο και δείχνει ότι μπορεί να είναι ο αποφασιστικός παράγοντας για τις εξελίξεις στο Κυπριακό. Δείχνει με τον πιο έντονο τρόπο ότι αυτοί που μπορούν πραγματικά να φέρουν και να εγγυηθούν την ειρήνη και τη δημοκρατία στο νησί, δεν είναι κάποιοι αιματοβαμμένοι πλανητάρχες και τα όργανά τους που θέλουν να χρησιμοποιήσουν το νησί μας στα πολεμοκάπηλα σχέδια τους, αλλά οι απλοί άνθρωποι και των δύο πλευρών.

Γι αυτό και θα πρέπει να δώσουμε μαζικά το παρόν μας στις εκδηλώσεις που οργανώνει η *«Πλατφόρμα Αυτή η Χώρα είναι Δική μας»* την Τετάρτη 1η του Σεπτέμβρη στη Μόρφου. Όσοι θέλουμε να δούμε μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού, όσοι θέλουμε να χτίσουμε ένα νησί γέφυρα φιλίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και της γύρο περιοχής θα πρέπει να είμαστε εκεί για να στήσουμε ένα πραγματικό πανηγύρι ειρήνης, συναδέλφωσης και αλληλεγγύης.

28 Αυγούστου 2004

Αντιπολεμικοί διαδηλωτές σέρνονται στα δικαστήρια

Η αστυνομία σέρνει στα δικαστήρια αντιπολεμικούς διαδηλωτές δείχνοντας με το πιο ξεκάθαρο τρόπο με ποίου το μέρος στέκεται σε αυτό το βρώμικο πόλεμο του Μπούς. Δύο χρόνια σχεδόν μετά τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις έξω απο την αμερικάνικη πρεσβεία προχωρά σε δίκες διαδηλωτών.

Ένας έχει ήδη καταδικαστεί και εκτίσει ποινή, ενώ τρεις ακόμη αναμένεται να περάσουν από δίκες στις 24 Σεπτέμβρη. Παρά την ξεκάθαρη διαπίστωση της επιτρόπου διοικήσεως ότι η αστυνομία χρησιμοποίησε υπέρμετρη βία κατά των διαδηλωτών στις αντιπολεμικές εκδηλώσεις έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία η αστυνομία επιμένει να κατηγορεί τους διαδηλωτές για τα επεισόδια που η ίδια δημιούργησε.

Είναι και αυτό μέσα στα πλαίσια των διευκολύνσεων που παρέχει στους Αγγλοαμερικανούς ιμπεριαλιστές. Διευκολύνσεις στις βάσεις, παραχώρηση του εναέριου χώρου, των αεροδρομίων, των λιμανιών, των ξενοδοχείων, προστασία των εγκαταστάσεων τους, ξυλοφόρτωμα και τώρα διώξεις των διαδηλωτών. Είναι ντροπή για την κυβέρνηση και την αριστερά που εκλέγηκε με το σύνθημα της αλλαγής να συνεχίζει την ίδια και χειρότερη πολιτική με την δεξιά.

Για την υπεράσπιση των αντιπολεμικών διαδηλωτών έχει συγκροτηθεί «Πρωτοβουλία ενάντια στη κρατική καταστολή» που προγραμματίζει εκδήλωση συμπαράστασης το Σάββατο 18 Σεπτεμβρίου, η ώρα 11π.μ.στη Πλατεία Ελευθερίας. Κάθε ακτιβιστής που συμμετείχε στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις, κάθε οργάνωση που παλεύει ενάντια στο πόλεμο και υπερασπίζει τα δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων, της νεολαίας, των μεταναστών και όλων των άλλων καταπιεσμένων θα πρέπει να εκφράσει έμπρακτα τη συμπαράσταση του στους δικαζόμενους διαδηλωτές. Το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου που ήταν απο τους συνδιοργανωτές της διαδήλωσης για την οποία διώκονται οι σύντροφοι θα πρέπει να τοποθετηθεί ξεκάθαρα ενάντια στις διώξεις και να συμμετέχει ενεργά στη καμπάνια συμπαράστασης.

Οι ομοφυλόφιλοι διεκδικούν τα δικαιώματα τους

Με εκδήλωση διαμαρτυρίας στις Φοινικούδες πολλοί ομοφυλόφιλοι απάντησαν στην απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου της Λάρνακας να απαγορεύσει τη λειτουργία νυκτερινού κλαμπ ομοφυλοφίλων την ίδια ώρα που η αστυνομία χωρίς καμιά δικαιολογία απέλασε αλλοδαπό εργαζόμενο στο κλαμπ.

Στο χώρο της εκδήλωσης οι ομοφυλόφιλοι μοίρασαν ενημερωτικό υλικό σχετικό με τους λόγους της διαμαρτυρίας τους και μάζευαν υπογραφές. Πολλοί ξένοι και ντόπιοι υπέγραψαν την καταγγελία.

Το Δημοτικό συμβούλιο αρνήθηκε να δώσει άδεια λειτουργίας στο κλαμπ με τον ισχυρισμό ότι ήταν πηγή οχληρίας στην περιοχή. Ωστόσο σύμφωνα με την εφημερίδα Σημερινη-14/8/2004 ο βοηθός Αρχηγός Αστυνομίας Σωτήρης Χαραλάμπους, ανέφερε ότι «ο λόγος που δεν δίνεται άδεια είναι γιατί οι θαμώνες προβαίνουν σε άσεμνες πράξεις έξω στο δρόμο, προκαλώντας έτσι τις αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής». Η οχληρία στη πραγματικότητα βρίσκεται στα μυαλά του Δημοτικού Συμβουλίου και της αστυνομίας που τους οδήγησε στην ρατσιστική αυθαιρεσία.

Χρειάζεται να ξεσκεπάσουμε την υποκρισία της πολιτείας περί δήθεν σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, του ευρωπαϊκού κεκτημένου, και να δείξουμε το καθήκον της αριστεράς (που κάμνει την πάπια), των αντιρατσιστικών οργανώσεων και του κινήματος να τους στηρίξει. ΑΛΛΑ και την ανάγκη να συνδεθούν οι ομοφυλόφιλοι με το αντιπολεμικό-αντικαπιταλιστικό κίνημα τοπικά και παγκόσμια, όπως οι έλληνες γκέι. Η εφημερίδα της Πρωτοβουλίας Ομοφυλόφιλων Ενάντια Στην Καταπίεση στην Ελλάδα, με τίτλο "Απελευθέρωση", κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στις 20 Μάρτη 2003 στην αντιπολεμική διαδήλωση στο Σύνταγμα στη Αθήνα σε μια προσπάθεια σύνδεσης του ομοφυλόφιλου κινήματος με το υπόλοιπο κίνημα. Οπως γράφει:

«Πριν από 35 χρόνια, γεννήθηκε το ομοφυλόφιλο κίνημα στην Αμερική. Τη νύχτα της 26ης Ιούνη 1969, αστυνομικοί πραγματοποίησαν επιδρομή στο gay club Stonewall Inn στη Νέα Υόρκη. Η έφοδος γρήγορα εξελίχθηκε σε βιαιότητες και συλλήψεις σε βάρος των θαμώνων και κυρίως έγχρωμων ανδρών κατώτερων κοινωνικό-οικονομικών στρωμάτων που δούλευαν ως drag queens στο μαγαζί, και οι οποίοι αμύνθηκαν και έδωσαν μάχη πετώντας πέτρες και μπουκάλια ενάντια στους αστυνομικούς. Οι ταραχές επεκτάθηκαν γρήγορα σε ολόκληρη την πόλη και ακολούθησε μια εβδομάδα γενικευμένης ανυπακοής χιλιάδων lgtb που με οδοφράγματα, πορείες και διαδηλώσεις πέρασαν στην ιστορία ως "Οι ταραχές του Stonewall", η πρώτη μαχητική πολιτική άμεση δράση, αφετηρία του ομοφυλόφιλου κινήματος".

Σ.Σ.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει την ειρήνη στην Κύπρο

Τελικά η «αιματοχυσία» που προανάγγελλαν οι εθνικιστές και στις δύο πλευρές δεν έγινε, και ο εσπερινός στην εκκλησία του Αγίου Μάμα στη Μόρφου για πρώτη φορά μετά το '74 τελέσθηκε κανονικά. Ήταν μια ήττα για του εθνικιστές αφού ούτε οι βόμβες και οι απειλές στο βορρά αλλά ούτε και η κινδυνολογία και η προσπάθεια τρομοκράτησης του κόσμου στο Νότο μπόρεσαν να εμποδίσουν την εκδήλωση.

Βέβαια όλοι, από τους διοργανωτές μέχρι τα κόμματα δήλωναν ότι η εκδήλωση ήταν καθαρά θρησκευτικού χαρακτήρα δίχως κανένα πολιτικό μήνυμα. Οι απλοί άνθρωποι όμως, στο βορρά και το νότο, έδειξαν οτι καταλαβαίνουν ότι η σύγκρουση με τους εθνικιστές είναι καθαρά μια πολιτική μάχη που χρειάζεται να την δώσουμε και να την κερδίσουμε αν θέλουμε να κτίσουμε την ειρήνη στην Κύπρο.

Το σχέδιο Ανάν μπορεί να μην πέτυχε να γίνει η βάση για μια διευθέτηση του Κυπριακού, σύμφωνα με τις επιθυμίες των εμπνευστών του, κατάφερε όμως να φέρει την σύγχυση και την αποδιοργάνωση μέσα στο κίνημα επαναπροσέγγισης. Οι αγκυλώσεις γύρο από το ναι και το όχι και τις πρόνοιες του σχεδίου, οι αυταπάτες από μέρους κομματιών του κινήματος για τις δυνατότητες της Ε.Ε και των ξένων διαμεσολαβητών, μπλόκαραν το κίνημα αφήνοντας έτσι το περιθώριο στις πολιτικές ηγεσίες να πάρουν ξανά στα χέρια τους τις πρωτοβουλίες και να ανταγωνίζονται μεταξύ τους για το πια θα πετύχει τα περισσότερα οφέλη για λογαριασμό της.

Αυτό το μούδιασμα στο κίνημα είναι που έδωσε την δυνατότητα στους εθνικιστές στις δύο πλευρές να αναθαρρέψουν και να διεκδικούν να πάρουν την ρεβάνς και να βγουν από το περιθώριο και την απομόνωση που βρέθηκαν μετά το μαζικό κύμα συμφιλίωσης που ακολούθησε το άνοιγμα των συνόρων. Η βόμβα στο Άγιο Μάμα κτύπησε το καμπανάκι. Τα όσα πέτυχε το κίνημα τα τελευταία δύο χρόνια μπορεί να χαθούν. Οι Δερύνιες και οι νοσταλγοί τους δε είναι μακριά, δεν είναι κάτι που ανήκουν στο παρελθόν, απειλούν ξανά να φέρουν ένα εφιαλτικό μέλλον.

Απάντηση

Η απόφαση της *«Πλατφόρμας Αυτή η Χώρα είναι Δική μας»* στο βορρά, να μεταφέρει τις εκδηλώσεις που προγραμματίζει για την 1η του Σεπτέμβρη, παγκόσμια μέρα δράσης των συνδικάτων για την ειρήνη, από την Πλατεία Ινονού στη Μόρφου ήταν μια πολύ σημαντική απόφαση. Έκφρασε με τον πιο έντονο τρόπο την αντίδραση των Τουρκοκυπρίων και ιδιαίτερα των συνδικάτων και οργανώσεων της εργατικής τάξης για τη βομβιστική επίθεση ενάντια στην εκκλησία του Αγίου Μάμα. Ήταν μια πράξη άμεσης και έμπρακτης αλληλεγγύης για όσους ήθελαν να πάνε στη Μόρφου και ένα χαστούκι για του εθνικιστές και των δυο πλευρών που προσπαθούσαν να εμποδίσουν την εκδήλωση.

Ήταν ταυτόχρονα μια ιστορική απόφαση που μπορεί να αναδειχθεί σε σταθμό για τις εξελίξεις στην Κύπρο και να αποτελέσει αφετηρία για τη δημιουργία ενός κινήματος επαναπροσέγγισης σε μαζική κλίμακα. Είναι ίσως η πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες που οι απλοί άνθρωποι της μίας πλευράς δείχνουν τόσο άμεσα και αποφασιστικά, σε μαζικό επίπεδο, τη διάθεσή τους να υπερασπιστούν τα δημοκρατικά δικαιώματα των απλών ανθρώπων της άλλης πλευράς. Μετά από δύο χρόνια υποχώρησης που έφεραν οι διαδικασίες του σχεδίου Ανάν το κίνημα ξαναβγαίνει στο προσκήνιο και δείχνει ότι μπορεί να είναι ο αποφασιστικός παράγοντας για τις εξελίξεις στο Κυπριακό. Δείχνει με τον πιο έντονο τρόπο ότι αυτοί που μπορούν πραγματικά να φέρουν και να εγγυηθούν την ειρήνη και τη δημοκρατία στο νησί, δεν είναι κάποιοι αιματοβαμμένοι πλανητάρχες και τα όργανά τους που θέλουν να χρησιμοποιήσουν το νησί μας στα πολεμοκάπηλα σχέδια τους, αλλά οι απλοί άνθρωποι και των δύο πλευρών.

Κίνημα

Παρά την άμεση και Θαρραλέα αντίδραση της Πλατφόρμας στο βορρά η ανταπόκριση της ελληνοκυπριακής Αριστεράς δεν ήταν η αναμενόμενη. Αυτή που θα έπρεπε και μπορούσε να ήταν. Το ΑΚΕΛ μετά τις πιέσεις τις πλατφόρμας και τα γεγονότα στο Άγιο Μάμα αποφάσισε να συμμετέχει στην εκδήλωση με υψηλόβαθμη αντιπροσωπεία. Έστω και αν ο Κατσουρίδης σαν αρχηγός της αντιπροσωπίας του ΑΚΕΛ δεν πέρασε τελικά στο Βορρά γιατί όπως ειπώθηκε έφερε μαζί του την παλιά του ταυτότητα, η παρουσία των στελεχών του ΑΚΕΛ και τις ΕΔΟΝ ήταν σημαντική. Είναι η πρώτη φορά που το ΑΚΕΛ συμμετέχει με αντιπροσωπεία του σε ανοικτή μαζική εκδήλωση στο βορρά μετά το άνοιγμα των οδοφραγμάτων. Ακόμα πιο σημαντική ήταν η παρουσία στο βήμα του Χρήστου Αλέκου της ΠΕΟ και του Αλί Κιουλέ της Ντεβίς, των εκπρόσωπων των δύο αριστερών μαζικών συνδικάτων. Η παρουσία του ΑΚΕΛ όμως περιορίστηκε στα πλαίσια μιας αντιπροσωπίας ενώ θα έπρεπε και μπορούσε να οργανώσει την μαζική συμμετοχή κόσμου στην εκδήλωση κάτι που θα έκανε ακόμα πιο δυνατό το μήνυμα τις πάλης ενάντια στο εθνικισμό.

Ούτε και η παρουσία όμως των διάφορων αριστερών του «ναι» ήταν καλύτερη. Αν ξόδευαν έστω και το ελάχιστο από την ενέργεια και την επιχειρηματολογία που αναπτύσσουν για να μας πείσουν ότι όσοι είπαν οχι στο σχέδιο Ανάν είναι εθνικιστές ίσως να έφερναν και λίγο κόσμο στην εκδήλωση πέρα από τους εαυτούς τους.

Η εκδήλωση της Πλατφόρμας στη Μόρφου με την συμμετοχή των ελληνοκυπρίων, με τα όποια προβλήματα και αν είχε αυτή η συμμετοχή, ήταν μια πολύ σημαντική εκδήλωση που μπορεί να αποτελέσει την αφετηρία για την ανασύνταξη του κινήματος επαναπροσέγγισης στις δύο πλευρές. Αν σήμερα έχουμε παραδείγματα όπως του Μόρφου που οι απλοί άνθρωποι έδειξαν ότι είναι έτοιμοι να παλέψούν για να υπερασπιστούν τα δικαιώματα των ανθρώπων της άλλης πλευράς, αν έχουμε παραδείγματα όπως αυτό των κατοίκων της Κρήτου Μαρότου που ενώ στο δημοψήφισμα ψήφισαν 100% οχι, δεν έχουν κανένα πρόβλημα να οργανώνουν πάρτι και να καλούν τους τουρκοκύπριους συγχωριανούς τους να έρθουν να γλεντήσουν μαζί τους. Όλα αυτά αλλά και άλλα πολλά που συμβαίνουν καθημερινά δείχνουν ότι οι απλοί άνθρωποι δεν είναι εθνικιστές. Μπορεί να μπερδεύτηκαν με το σχέδιο Ανάν, άλλοι να ψήφισαν ναι και άλλοι να ψήφισαν όχι αλλά θέλουν να τα βρουν και να ζήσουν ειρηνικά με τους ανθρώπους της άλλης πλευράς.

Αυτό που χρειάζεται είναι το κίνημα επαναπροσέγγισης να ξανά πάρει την πρωτοβουλία των κινήσεων στα χέρια του. Όσοι θέλουμε να δούμε μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού, όσοι θέλουμε να χτίσουμε ένα νησί γέφυρα φιλίας και αλληλεγγύης ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών και της γύρο περιοχής θα πρέπει να βάλουμε μπροστά τις διαδικασίες για την συγκρότηση μιας κοινής δικοινοτικής πλατφόρμας που στηριγμένη στην βάση αρχών να δηλώνει την θέληση των ανθρώπων στις δύο πλευρές να παλέψουμε μαζί να υπερασπιστούμε ο ένας τις δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα του άλλου. Μια τέτοια προσπάθεια μπορεί πραγματικά να βάλει τις βάσεις για ένα κοινό αγώνα για ένα καλύτερο και ειρηνικό μέλλον.

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ: Δικοινοτικό μνημόσυνο στη μνήμη Τ/Κ και Ε/Κ αθώων θυμάτων

Έντονα συναισθήματα και βαθιά συγκίνηση προκάλεσε το δικοινοτικό μνημόσυνο που έγινε το Σάββατο 24 Ιουλίου στη μνήμη των αδικοσκοτωμένων, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, από τον πόλεμο του '74. Την εκδήλωση κάλεσαν η Νεολαία ΥΒΗ (Κίνημα Πατριωτικής Ενότητας), η Εργατική Δημοκρατία, ο Νεοκυπριακός Σύνδεσμος εκ μέρους της *Δικοινοτικής Πρωτοβουλίας ενάντια στον Εθνικισμό και τον Πόλεμο* και εκπροσωπήθηκαν και οι Οικολόγοι.

Εκείνο που προκάλεσε φέτος ιδιαίτερη αίσθηση και βαθιά συγκίνηση ήταν η παρουσία και η συμμετοχή της Λεϊλά Κιράλπ της οποίας ο άντρας είναι ένας από τους 84Τουρκοκύπριους που δολοφόνησαν εν ψυχρώ στη Τόχνη και μετά έθαψαν σε μαζικό τάφο Ελληνοκύπριοι στις 14 Αυγούστου 1974. Κρατώντας ένα μπουκέτο λουλούδια η Λεϊλά, όταν ρωτήθηκε από τους δημοσιογράφους πώς ένιωθε, απάντησε πως *«αν δεν μπορέσουμε να μοιραστούμε τον πόνο μας για τα αθώα θύματα δεν θα μπορέσουμε να φέρουμε την ειρήνη στην Κύπρο... Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι δεν θέλω να χαθεί ούτε ένας άλλος Τουρκοκύπριος ή άλλος Ελληνοκύπριος».*

Μετά Ε/κ και Τ/κ πήγαμε στο Κοιμητήριο Αγ. Κων/νου και Ελένης και καταθέσαμε λουλούδια στον τάφο της 15χρονης Βασιλείας Γεωργίου που σκοτώθηκε τον Ιούλιο του 1974. Ήταν συγκλονιστική η εικόνα την ώρα που η Λεϊλά με φανερή τη συγκίνηση στο πρόσωπό της τοποθετούσε τα λουλούδια πάνω στο μνήμα της Βασιλείας αποτίνοντας φόρο τιμής σε όλους τους αδικοσκοτωμένους Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους.

Για τους ακτιβιστές που συμμετείχαμε στην εκδήλωση ήταν μια μοναδική εμπειρία: ξαφνικά δεν είχε σημασία ούτε ο αριθμός, ούτε η απαγόρευση των τ/κ αρχών αλλά ούτε και το γεγονός ότι απουσίαζαν τα μεγάλα κόμματα και οι οργανώσεις κι από τις δύο πλευρές. Κι αυτό γιατί η παρουσία και τα λόγια της Λεϊλά έπεισαν όλους πώς υπάρχει ελπίδα και άρα νόημα για να συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια σ' εκείνους και στην πολιτική τους που δημιούργησαν τους μαζικούς τάφους και στις δυο πλευρές.

Φαντάροι ενάντια στον πόλεμο

Στο ναδίρ έχει πέσει το ηθικό του αμερικανικού στρατού στο Ιρακ. Η αντίθεση στον πόλεμο έχει αρχίσει να φουντώνει ακόμα και μέσα στους στρατιώτες και τις οικογένειές τους. Η δυσαρέσκεια εκφράζεται με διάφορους τρόπους -με γράμματα στους δικούς τους, επιστολές διαμαρτυρίας στις εφημερίδες, αντιπολεμικά συνθήματα στα στρατιωτικά αυτοκίνητα. Σε κάποιες περιπτώσεις έχει φτάσει μέχρι την ανυπακοή ή ακόμα και την λιποταξία.

Ο Ντέιβιντ Σλάντερς είναι ένας από τους φαντάρους που λιποτάκτησαν όταν έμαθαν ότι η μονάδα τους θα πήγαινε στο Ιρακ.

«Είμουνα 100% ενάντια στον πόλεμο. Οπως και πολλοί άλλοι συνάδελφοί μου πήγα στον στρατό για να αποκτήσω κάποια εκπαίδευση. Πολλοί μέσα στον στρατό είναι δυσαρεστημένοι λόγω του πολέμου.

Ξέραμε ότι μας έλεγαν ψέματα για να δικαιολογήσουν την αποστολή μας στο μέτωπο. Ξέραμε ότι ο πόλεμος γινόταν για το πετρέλαιο και το χρήμα.

Αρχίσαμε να μαθαίνουμε ότι πολλοί φαντάροι είχαν αυτοκτονήσει στο Ιρακ και ότι πολλοί ήθελαν να λιποτακτήσουν.

Πολλοί στρατιώτες, ναύτες και πιλότοι είναι δυσαρεστημένοι με τον πόλεμο. Το ηθικό πέφτει -έχουμε αρχίσει να αισθανόμαστε σαν να πρόκειται για το Βιετνάμ».

Ταυτόχρονα έχουν αρχίσει να εμφανίζονται και οι πρώτες οργανωμένες προσπάθειες αντίστασης μέσα στο αμερικανικό στρατό. Τον Ιούλη μια ομάδα απόστρατευμένων φαντάρων που είχαν υπηρετήσει στο Ιράκ έφτιαξαν την οργάνωση "Βετεράνοι του Ιρακ ενάντια στον Πόλεμο" -μια οργάνωση που έχει σαν πρότυπο τους "Βετεράνους του Βιετνάμ ενάντια στον Πόλεμο". Ενώ ένας από τους βετεράνους του Βιετνάμ, ο Τόμας Μπάρτον άρχισε να εκδίδει με μια ομάδα συντρόφων του την εφημερίδα "Traveling Soldier" -στα πρότυπα της περιβόητης αντιπολεμικής εφημερίδας των στρατιωτών "Broken Arrow" του Βιετνάμ. Η δυσαρέσκεια που υπήρχε στο Βιετνάμ, λέει ο Μπάρτον, έχει αρχίσει να εμφανίζεται και τώρα μέσα στον αμερικανικό στρατό: "Οχι, δεν πρόκειται απλά ότι θα ΜΠΟΡΟΥΣΕ να συμβεί ξανά. Οτι έγινε τότε, ΓΙΝΕΤΑΙ ήδη τώρα μπροστά στα μάτια μας, σε ένα υψηλότερο επίπεδο συνειδητοποίησης και οργάνωσης".

Αλλοι βετεράνοι από το Βιετνάμ έχουν ξαναενεργοποιήσει τον "υπόγειο σιδηρόδρομο" -δίκτυο που φυγάδευε λιποτάκτες στον Καναδά. Το 1975, την εποχή που έκλεινε ο πόλεμος στο Βιετνάμ, οι Αμερικανοί φαντάροι που είχαν λιποτακτήσει στον Καναδά ξεπερνούσαν τις 30.000. Στο ίδιο το μέτωπο περισσότεροι αξιωματικοί πέθαιναν από τις σφαίρες και τις χειροβομβίδες των ίδιων τους των φαντάρων παρά από τα πυρά του εχθρού.

Η αντίθεση μέσα στον στρατό ενάντια στον πόλεμο δεν έχει φτάσει βέβαια ακόμα στα επίπεδα του Βιετνάμ. Τα στρατιωτικά επιτελεία, όμως, τρέμουν. Το ίδιο και ο Μπους - που έχει, εκτός από όλα τα άλλα, να αντιμετωπίσει ύστερα από λίγες βδομάδες τις εκλογές.

Οι νεκροί αμερικανοί στρατιώτες ξεπέρασαν τους 1000 και αυξάνονται καθημερινά τροφοδοτώντας την αγανάκτηση και τις αντιδράσεις πολλών φαντάρων που διερωτούνται τι γυρεύουν στο Ιρακ

Ο χασάπης Πάουελ ανεπιθύμητος στη Αθήνα

Μία μεγαλειώδη νίκη πέτυχε το αντιπολεμικό κίνημα στην Ελλάδα, αποτρέποντας τον Κόλιν Πάουελ να επισκεφτεί την Αθήνα για να παρακολουθήσει την τελετή λήξης των Ολυμπιακών Αγώνων. Χιλιάδες εργαζόμενοι, νεολαίοι, φοιτητές και μαθητές διαδήλωσαν αντιπολεμικά την Παρασκευή 27 Αυγούστου στο κέντρο της Αθήνας, σε μια διαδήλωση που έκανε τον γύρο του κόσμου και ανάγκασε τον αρχιδολοφόνο του Ιράκ σε "άτακτη υποχώρηση".

Παρόλο που η κυβέρνηση Καραμανλή έκανε τα πάντα για να σταματήσει τη συμμετοχή του κόσμου, με τελευταία κίνηση "απελπισίας" το κλείσιμο του σταθμού του μετρό στο Πανεπιστήμιο, χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν από νωρίς στα Προπύλαια. Η συγκέντρωση ξεκίνησε σε πανηγυρικό κλίμα με ομιλίες και τραγούδια. Δεκάδες δημοσιογράφοι από όλο τον κόσμο έπαιρναν συνεντεύξεις από τους διαδηλωτές και έστελναν πλάνα σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Πολλοί μάλιστα κολλούσαν το σήμα της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο στις μπλούζες και τις κάμερες.

Τη συγκέντρωση άνοιξε με ομιλία ο Γιάννης Σηφακάκης, συντονιστής της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο, ενώ τον ακολούθησαν ο Γιάννης Μπουρνούς, εκπρόσωπος του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ, ο Παναγιώτης Σωτήρης από την Πρωτοβουλία Αγώνα, καθώς και εκπρόσωποι της Καμπάνιας Αντί-2004 και των Οικολόγων Πράσινων.

Η πορεία ξεκίνησε με φοβερό παλμό. "Εξω τώρα ο Κόλιν Πάουελ, έξω τώρα ο Δολοφόνος" ήταν το σύνθημα που κυριαρχούσε και το οποίο ακουγόταν σε διάφορες γλώσσες για να καταλαβαίνουν οι ξένοι δημοσιογράφοι. Σε όλη τη διάρκεια της διαδήλωσης, στην Σταδίου και το Σύνταγμα, κόσμος σταματούσε, χειροκροτούσε και φώναζε τα συνθήματα των διαδηλωτών. "Είναι η πρώτη φορά που συμμετέχω σε αντιπολεμική διαδήλωση και μπορώ να πω ότι είναι συναρπαστικά", μας είπε η Φιλιώ, εργαζόμενη σε γραφείο αλλοδαπών και μετανάστευσης, "Δείχνουμε σήμερα ότι έχουμε μεγάλη δύναμη. Είμαι πολύ αισιόδοξη. Το αντιπολεμικό κίνημα μπορεί να σταματήσει την κατοχή στο Ιράκ".

Οταν η διαδήλωση βγήκε στο Σύνταγμα συνάντησε τον πρώτο κλοιό των αστυνομικών, που εμπόδιζαν την πορεία να ανέβει προς το ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία. Με έναν μικρό ελιγμό, οι διαδηλωτές έφτασαν έξω από τη Βουλή, όπου κλούβες της αστυνομίας, καθώς και σειρές αστυνομικών και ΜΑΤ είχαν κλείσει το δρόμο. Η κυβέρνηση Καραμανλή είχε αποφασίσει να απαγορεύσει στους διαδηλωτές να συνεχίσουν προς την αμερικανική πρεσβεία όπου ήταν ο καθορισμένος προορισμός τους.

Ολοι οι διαδηλωτές άρχιζαν να φωνάζουν συνθήματα, απαιτώντας από την αστυνομία να ανοίξει το δρόμο και να τους αφήσει να διαδηλώσουν ειρηνικά στην αμερικάνικη πρεσβεία. Η αστυνομία όμως είχε άλλη εντολή από τον Βουλγαράκη. Να επιτεθεί και να διαλύσει την διαδήλωση με κροτίδες και δακρυγόνα, όπως και προσπάθησε να κάνει

Παρόλο που η πορεία δεν έφτασε στην πρεσβεία και κανείς τότε δεν ήξερε ότι ο αντίκτυπος της διαδήλωσης έφτανε μέχρι το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, αναγκάζοντας τον Πάουελ να αναβάλει την επίσκεψή του, όλοι οι διαδηλωτές αισθάνονταν τη νίκη τους. Αυτό αποτυπώθηκε στο τελευταίο σύνθημα που ακούστηκε στην Ομόνοια "Νατζάφ, Νατζάφ, Φαλούτζα, Βιετνάμ"!

Οι "γαλάζιοι λύκοι" βγήκαν σε κυνήγι

Επιθέσεις ενάντια στους αλβανούς μετανάστες που πανηγύριζαν για την νίκη της εθνικής Αλβανίας στον ποδοσφαιρικό αγώνα με την εθνική Ελλάδας έκαναν οι εθνικιστές στην Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Κέρκυρα και άλλες πόλεις.

Οι «γαλάζιοι λύκοι» βγήκαν σε κυνήγι και άφησαν πίσω τους ένα νεκρό, δεκάδες τραυματίες και καταστροφές.

* Όσο και να προσπάθησαν τα ΜΜΕ να παρουσιάσουν μια εικόνα πρόκλησης από τους αλβανούς μετανάστες και απάντησης στην πρόκληση που ξέφυγε από τον έλεγχο το πράμα δεν κολλάει. Οι μετανάστες κατάγγειλαν ότι η ελληνική αστυνομία και τα ΜΑΤ ήταν πρωταγωνιστές στις επιθέσεις που δέχτηκαν.

Φλομώσαμε για σχεδόν δυο μήνες, Euro και ολυμπιακοί, από τα ψέματα για το μεγαλείο του αθλητισμού που ενώνει τους λαούς. Για το μεγαλείο της «ελληνικής ψυχής» που έδωσε τα φώτα της στην ανθρωπότητα. Η βραδιά της ήττας της εθνικής Ελλάδας έδειξε ξανά καθαρά τι πραγματικά είναι ο αθλητισμός: Ένα εργαλείο καλλιέργειας του εθνικού τσαμπουκά στα χέρια της άρχουσας τάξης.

Αν στην περίπτωση του ντόπινγκ και των «καθαρών» αγώνων φάνηκε η υποκρισία και διαφθορά ολόκληρου του αθλητικού οικοδομήματος στην περίπτωση των επεισοδίων φάνηκε πόσο επικίνδυνα θανατηφόρο εργαλείο είναι.

Μια πανηγυρική βόλτα για την νίκη της ομάδας του οδήγησε νεαρό εργάτη μετανάστη σε «μπλόκο» θανάτου από χολωμένους «ελληναράδες» για την «εθνική ήττα».

Σ.Σ.

ΔΙΕΘΝΗ

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Τι θα ψηφίσει το κίνημα;

Οι προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ το προσεχή Νοέμβρη γίνονται σε ένα φοβερά πολωμένο κλίμα. Οι διαδηλώσεις έξω από το συνέδριο των Ρεπουμπλικάνων, δείχνουν ότι το αντιπολεμικό κίνημα της Αμερικής είναι ζωντανό και συνεχίζει τη δράση του ενάντια στο πόλεμο. Εκατομμύρια κόσμος απαιτεί να σταματήσει η κατοχή και εύχεται να μην επανεκλεγεί ο Μπους.

Στο ίδιο το αντιπολεμικό κίνημα κυριαρχούν διάφορες απόψεις για το ποιον υποψήφιο πρέπει να στηρίξει ο κόσμος στις εκλογές. Η απέχθεια του κόσμου για την πολιτική Μπους δημιούργησε μέσα στο κίνημα την ιδέα του "Οποιοσδήποτε Εκτός Από τον Μπους". Την τάση αυτή όμως την καρπώνονται οι Δημοκρατικοί, το δεύτερο κόμμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και ο υποψήφιός τους, ο Τζον Κέρι.

Η γραμμή αυτή έχει φτάσει να επηρεάζει πολλά ονόματα της αμερικανικής αριστεράς, όπως τον Νόαμ Τσόμσκι και τον Μάικλ Μουρ, το σκηνοθέτη της ταινίας Φαρενάιτ 9/11. Ο Μάικλ Αλμπερτ, συγγραφέας από το ZNet, ανήκει σε αυτό το στρατόπεδο: *"Μπους και Κέρι εκπροσωπούν εταιρίες και άλλα συμφέροντα της ελίτ. Και οι δυο συμφωνούν στην διατήρηση της αδικίας και της κυριαρχίας των εταιριών. Κανείς από τους δύο υποψήφιους δεν είναι φίλος με τη εργατική τάξη, τις γυναίκες, τις μειονότητες ή κάποιον φτωχό και αδύναμο.*

Παρόλα αυτά, είναι εμφανές ότι όποιος κερδίσει έχει μεγαλύτερη σημασία από άλλες φορές. Εμείς οι αριστεροί είναι πολύ λογικό να διαφωνούμε για την κλίμακα της διαφοράς ανάμεσα στον ταξικό εχθρό Μπους και τον ταξικό εχθρό Κέρι. Αλλά θα ήταν αυταπάτη να ισχυριστούμε ότι δεν υπάρχει καμιά διαφορά. Η άποψή μου είναι πολύ καλύτερα να χάσει ο Μπους παρά να κερδίσει. Κρατώντας τη μύτη και ψηφίζοντας τον Κέρι στις κρίσιμες πολιτείες, είναι αυτό που πρέπει να κάνουμε -παρόλο που καταλαβαίνω κάποιον που διαφωνεί με αυτό.

Ο Κέρι θα υπερασπιστεί παλιές προοδευτικές εσωτερικές κατακτήσεις και αν βρεθεί κάτω από αρκετή πίεση ενδέχεται να επεκτείνει και κάποιες από αυτές. Αντίθετα ο Μπους θα εξαπολύσει ανελέητο πόλεμο ουσιαστικά σε κάθε προοδευτικό κοινωνικό βήμα που έχουμε κάνει τα τελευταία 100 χρόνια".

Πράσινοι

Η δεύτερη τάση μέσα στο κίνημα είναι αυτών που υποστηρίζουν το κόμμα των Πράσινων. Στις προεδρικές εκλογές του 2000 είχαν στηρίξει την υποψηφιότητα του Νέιντερ, τώρα όμως κατεβάζουν έναν άλλο υποψήφιο, τον Ντέιβιντ Κομπ. Αυτό που καθορίζει την επιλογή τους είναι και πάλι η εξασφάλιση της νίκης του Κέρι. Οπως εξηγεί η Μεντέα ΜπένTζαμιν, ηγετικό στέλεχος του κόμματος: "*Το ψηφοδέλτιο Νέιντερ-Καμέχο θα δημιουργήσει τεράστιους διαχωρισμούς στο προοδευτικό κίνημα και θα βοηθήσει να επανεκλεγεί ο Τζορτζ Μπους. Αυτό θα ήταν καταστροφικό για την χώρα και για ολόκληρο τον πλανήτη...*

Πως μπορούμε λοιπόν να απορρίψουμε τον Μπους και να χτίσουμε ένα προοδευτικό κόμμα; Στηρίζοντας τον Ντέιβιντ Κομπ, τον υποψήφιο των Πρασίνων. Ο Ντέιβιντ θα προσπαθήσει να δυναμώσει τις τοπικές οργανώσεις των Πρασίνων και τους τοπικούς υποψήφιους, όπως έκανε με επιτυχία τα τελευταία χρόνια. Θα επικεντρωθεί σε πολιτείες που δεν παίζονται ανάμεσα στα δυο μεγάλα κόμματα. Η στρατηγική των "ασφαλών πολιτειών", θα μας επιτρέψει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας με τους προοδευτικούς συμμάχους μας, Δημοκρατικούς και Ανεξάρτητους, που αισθάνονται με την ίδια ένταση την ανάγκη να φύγει ο Μπους. Αντίθετα με την καμπάνια του Νέιντερ-Καμέχο, που θα αποξενώσει πολλούς από τους φυσικούς μας συμμάχους, η καμπάνια του Ντέιβιντ θα μας βάλει σε ισχυρότερη θέση μετά τον Νοέμβριο".

Ράλφ Νέιντερ

Η τρίτη τάση μέσα στο αντιπολεμικό κίνημα δίνει τη μάχη για την υποψηφιότητα Νέιντερ. Ο Νέιντερ, που στις προηγούμενες προεδρικές εκλογές απέσπασε εκατομμύρια ψήφους δίνοντας έκφραση στους αντικαπιταλιστές του Σιάτλ, είναι ο μόνος που έχει κρατήσει σαφή και σκληρή στάση ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Ο Μάικ Ντέιβις, συγγραφέας και ακτιβιστής του κινήματος, δηλώνει:

«Αυτή την εβδομάδα διαδηλώσεις θα γίνουν στην Νέα Υόρκη σε κλίμακα που δεν έχουμε ξαναδεί μέχρι τις διαδηλώσεις τις παραμονές της επέμβασης στο Ιράκ το Μάρτιο του 2003.

Ολες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι η μεγάλη πλειοψηφία των ΝεοΥρκέζων, από τους Ιρλανδο-Αμερικανούς πυροσβέστες μέχρι τα παιδιά του λυκείου από το Πουέρτο Ρίκο, είναι εξαγριωμένοι με τον Μπους και τον Μπλούμπεργκ. Οι διαδηλώσεις ενάντια στον Μπους έχουν στη δυναμική τους το "πνεύμα του Σιάτλ"- την συνεχή και μόνιμη δυνατότητα να χτισθεί μια μαζική αριστερά στην καρδιά του κτήνους.

Αλλά το όνειρο μιας "επόμενης αμερικανικής αριστεράς" μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο αν οι ακτιβιστές διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους και δεν υποκύψουν στις υστερικές πιέσεις της γραμμής "οποιοσδήποτε άλλος, εκτός από τον Μπους". Φυσικά κάθε διαδηλωτής που θα είναι στους δρόμους της Νέας Υόρκης αυτή την εβδομάδα συμφωνεί ότι πρέπει να νικήσουμε τις πολιτικές του Μπους με οποιοδήποτε κόστος. Αντιμετωπίζουμε τον μελλοντικό εφιάλτη που περιγράφεται στο Φαρενάιτ 9/11, όπου η αμερικανική εργατική τάξη θα τακτοποιεί ράφια στη Wal-Mart, θα στοιβάζεται στις φυλακές ή θα σκοτώνει άλλους φτωχούς λαούς σε όλο τον κόσμο για το πετρέλαιο.

Αυτό που διχάζει όμως τους ακτιβιστές είναι η ακατανίκητη δύναμη ενός απλού και λογικού επιχειρήματος. Αυτό το επιχείρημα έχει δύο συλλογισμούς. Ο πρώτος είναι η επιτακτική ανάγκη να αντιταχθούμε στις πολιτικές του Μπους -και πάνω από όλα στον πόλεμο στο Ιράκ. Ο δεύτερος είναι η αναγνώριση ότι οι Δημοκρατικοί υποστηρίζουν το μεγαλύτερο μέρος της ατζέντας Μπους. Ο Τζον Κέρι, ο υποψήφιος πρόεδρος των Δημοκρατικών υποστηρίζει την εισβολή στο Αφγανιστάν και το Ιράκ. Υποστηρίζει το νόμο Patriot Act (νόμος καταστολής των ΗΠΑ) και τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας.

Κανένα κόλπο δεν μπορεί να καλύψει την συνενοχή των Δημοκρατικών για τις φρικαλεότητες στο Ιράκ. Οποιοσδήποτε ηθικός διαχωρισμός μεταξύ των πολεμικών πολιτικών των δυο μεγάλων κομμάτων δε θα μπορούσε να υποστηριχθεί.

Η πλειοψηφία της αριστεράς στις ΗΠΑ αναγνωρίζει ότι το σχέδιο για μια νέα αμερικανική Αυτοκρατορία στηρίζεται και από τα δύο μεγάλα κόμματα. Αλλά κάποιοι ισχυρίζονται ότι η κυβέρνηση του Κέρι θα πρόσφερε καλύτερο έδαφος για αντι-ιμπεριαλιστική αντίθεση.

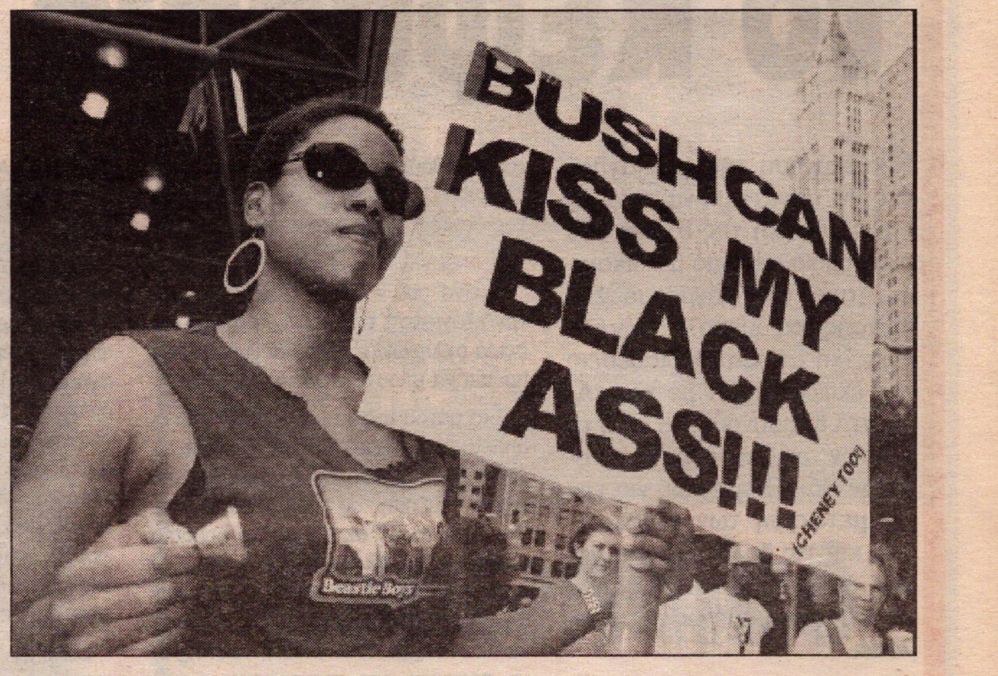

Οι Δημοκρατικοί θα διέφεραν από το τωρινό καθεστώς στις λεπτομέρειες. Ο Κέρι άλλωστε έχει υιοθετήσει πιο αντιδραστικές θέσεις από τον Μπους για το Παλαιστινιακό και την Κούβα. Εχει επίσης δεσμευτεί για μεγαλύτερες δαπάνες στις ειδικές δυνάμεις και την εσωτερική ασφάλεια. Μόνο που αυτές οι διαφορές δεν είναι ποιοτικά μεγαλύτερες από αυτές που ήδη υπάρχουν στον Λευκό Οίκο του Μπους μεταξύ, για παράδειγμα, του Κόλιν Πάουελ και του Ντικ Τσένι.

Επιπλέον, σε έναν άνεργο νέο που στρατεύτηκε στους πεζοναύτες από τις φτωχογειτονιές του Ντητρόιτ -ή σε ένα άλλο από τις παραγκουπόλεις στο Sadr City- δεν κάνει καμιά διαφορά αν ο πόλεμος στο Ιράκ διευθύνεται από "νεο-συντηρητικούς" η "νεο-ρεαλιστές". Δεν υπάρχει μικρότερο κακό.

Παραμένει το επιχείρημα ότι η νίκη του Κέρι θα μπορέσει να σταματήσει τον περιορισμό των δημοκρακρατικών ελευθεριών και της ελεύθερης έκφρασης. Για να "διασώσουν" όμως τις δημοκρατικές ελευθερίες από τον Ασκροφτ και τον Μπους, οι Δημοκρατικοί έχουν καταφύγει σε κάθε βρόμικο κόλπο, τύπου Νίξον, που μπορεί κανείς να φανταστεί, για να εμποδίσουν τον Νέιντερ να πάρει μέρος στην εκλογική αναμέτρηση.

Η αληθινή ατζέντα των Δημοκρατικών είναι να εκφοβίζει, να απορροφά και να πνίγει κάθε ανεξάρτητη διαφωνία με το πρόγραμμα του "μετριοπαθούς ιμπεριαλισμού" και της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης των Κλίντον-Κέρι.

Αυτή η λογική φτάνει σε ένα αδιαφιλονίκητο συμπέρασμα. Ο μόνος τρόπος για να νικήσεις τον πόλεμο του Μπους και του Κέρι είναι να διατηρήσεις την μαχητική ανεξαρτησία του κινήματος στους δρόμους. Και μόνο ο Νέιντερ υπερασπίζεται σταθερά τις πραγματικές πολιτικές αυτού του κινήματος, αρχίζοντας από την άμεση απόσυρση από το Ιράκ και την κατάργηση του νόμου Patriot Act».

Μισό εκατομμύριο διαδηλωτές είπαν Οχι στην Ατζεντα του Μπούς

Γράμμα απο τη Νέα Υόρκη

Η διαδήλωση στις 29 Αυγούστου ήταν μαζική. Ξεπέρασε κάθε προσδοκία, συγκεντρώνοντας διπλάσιο κόσμο απο οτι υπολογοζόταν. Σχεδόν μισό εκατομύριο άνθρωποι κατάκλυσαν το Μανχάταν της Νέας Υόρκης σε μια ειρηνική διαδήλωση κάτω από το γενικό σύνθημα «Οχι στην Ατζέντα του Μπούς», και ενάντια στον πόλεμο. Η διαδήλωση οργανώθηκε από την οργάνωση «Ενωμένοι για την Ειρήνη και την Δικαιοσύνη» κάτω απο την ομπρέλα της οποίας 800 άλλες οργανώσεις.

Ξεκινήσαμε νωρίς το πρωί της Κυριακής και συγκεντρωθήκαμε μεταξύ του 14ου και 23ου δρόμου κατα μήκος της 7ης Λεωφορου του Μανχάταν. Νέοι, ηλικιωμένοι, οικογένειες με μικρά παιδιά, φοιτητές, άνθρωποι απο την μεσαία και κύρια την εργατική τάξη. Παρ' όλη την αρνητική καμπάνια φόβου που εξαπέλυσαν οι αρχές της πόλης για να αποτρέψουν τον κόσμο να κατεβεί στους δρόμους, οι δρόμοι ήταν ασφυκτικά γεμάτοι. Ο κόσμος έφθανε από παντού από όλες τες περιοχές της Νέας Υόρκης, από όλη την Αμερική, ακόμα και από αλλες χώρες.

Λίγο πριν το μεσημέρι το σύνθημα δώθηκε και ξεκίνησε η πορεία στην 7η Λεώφορο και κατευθύνθηκε προς το Μαντισον Σκουέαρ Γκάρτεν (Madison Square Garden). Εκέι όπου θα γινόταν το συνέδριο των Ρεπουπλικάνων. Μια ανθρώπινη θάλασσα με πλακάτ φωνές και συνθήματα. Απο εκεί η πορεία προχώρησε προς την 5η Λεωφορο, το Broadway και κατάληξε στο Union Square Park. Οι πρώτοι διαδηλωτές έφθασαν στο τέρμα σε περίπου 2 ώρες, τη στιγμή που άλλοι διαδηλωτές δεν πρόλαβαν κάν να ξεκινήσουν. Χρειάστηκαν σχεδόν 5 ώρες γιαν να ολοκληρωθεί η πορεία. Η όλη πορεία παρακολουθείτο στενά απο χιλιάδες αστυνομικούς, τόσο στο έδαφος όσο και στον αέρα.

Τα συναισθήματα δεν περιγράφοντε εύκολα όταν βρίσκεσε ανάμεσα σε ένα ενθουσιασμένο πλήθος αυτού του μεγέθους. Ηταν ένα ανάμικτο συναίσθημα υπερηφάνειας που συμμετήχαμε σ' αυτό το τόσο μεγάλο ιστορικό γεγονός, και ένα αίσθημα ικανοποίησης οτι παίξαμε ένα ρόλο στο ευρύτερο πολιτικό γίγνεσθαι. Κάναμε κάτι πέρα από την ψήφο μας για να επηρεάσουμε το εκλογικό αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών των ΗΠΑ. Ενα αποτέλεσμα που είναι κρίσιμο για το μέλλον των ΗΠΑ αλλά και όλου του κόσμου. Δεν τρέφουμε όμως ψευδαισθήσεις. Τα πράγματα δεν θα αλλάξουν και τόσο πολύ ούτε με τους Δημοκρατικούς. Εξ' άλλου αυτοί έχουν ήδη δηλώσει ότι θα συνεχίσουν την πολιτική του πολέμου.

Αρκετοί απο τους διαδηλωτές είχαμε συμμετάσχει και στις προηγούμενες μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις πριν τον πόλεμο στο Ιράκ. Ελπίζαμε τότε ότι θα εμποδίζαμε τον πόλεμο. Απογοητευτήκαμε, τώρα όμως επικρατεί ο θυμός. Ο κόσμος είναι θυμωμένος και καταγγέλλει τον Μπούς σαν ένα ανίκανο πρόεδρο που έσυρε την Αμερική σε ένα ανελέητο πόλεμο με απύθμενο κόστος, που είπε ψέματα για τα ανύπαρκτα όπλα μαζικής καταστροφής, που υπόσκαψε τα πολιτικά και συνταγματικά δικαιώματα των αμερικανών, που χρησιμοποίησε την προεδρική εξουσία προς όφελος των πολυεθνικών εταιριών και των πολυεκατομμυριούχων φίλων του. Τα συνθήματα που ακούστηκαν στους δρόμους της Νέας Υόρκης είναι χαρακτηριστικά του θυμού του κόσμου, αλλά και της αποφασιστικότητας του να υπερασπιστεί τις πολιτικές του ελευθερίες που καταστρατηγούνται καθημερινά από τον Μπούς και την παρέα του. «Οχι στην Ατζέντα του Μπούς», «Σταματήστε την Ασθένεια των Τρελλών Καουμπόηδων», «Μπούς Τρομοκράτης», «Σταματήστε την Κατοχή του Ιράκ», «Οχι στην Οικονομία του Πολέμου». Μια ομάδα διαδηλωτών μετέφερε κενά φέρετρα συμβολίζοντας τα θύματα του πολέμου.

Ολοι μαζι στείλαμε ένα δυνατό μύνημα που δεν μπορεί εύκολα να αγνοηθεί. Φωνάξαμε όχι στον πόλεμο, στο μίσος, στα ψέματα, και στην αλλαζονία του Μπούς. Πορευτήκαμε ειρηνικά για ένα καλύτερο κόσμο χωρίς δυστυχία και πόλεμο. Δεν μπορούμε να αφήσουμε την κυριαρχία του κέρδους και των όπλων να καταστρέψουν τον κόσμο.

Με τέτοιες δυναμικές κινητοποιήσεις ενάντια στις επιλογές των καπιταλιστών και των ιμπεριαλιστών υπάρχει πάντα ελπίδα και αισιοδοξία για ένα καινούργιο κόσμο.

Π.Κ.Σ.

Την "ατζεντα Κεραυνού" να τ το κεφάλαιο και η Εκκλησία

Η κυβέρνηση της «Αλλαγής» δείχνει πανέτοιμη να εντείνει την επιθετική της στάση στο οικονομικό μέτωπο με δικαιολογητικό το Πρόγραμμα Σύγκλισης που υπέβαλε στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι διαθέσεις της εκφράστηκαν με την «Ατζέντα Κεραυνού», το πακέτο μέτρων του υπουργού Οικονομικών Μάκη Κεραυνού για την αντιμετώπιση των ελλειμμάτων και τις δηλώσεις του για την πολιτική λιτότητας που είναι αποφασισμένος να εφαρμόσει.

Για να μην υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι η άρχουσα τάξη σκοπεύει να επιβάλει αυτή την οικονομική πολιτική ο πρόεδρος Παπαδόπουλος, στη συνάντηση που είχε με τη Γραμματεία της ΟΕΛΜΕΚ, αρνήθηκε κάθε περιθώριο διαπραγμάτευσης για το θέμα του μισθολογίου, φτύνοντας κι από πάνω, λέγοντάς τους: «Εσείς αμείβεστε υπεραρκετά και δουλεύετε λιγότερο». Μάλιστα σε μια επίδειξη αποφασιστικότητας, ο Παπαδόπουλος κατέστησε σαφές στην ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ πώς δεν υπήρχε περίπτωση να τούς δεχτεί αν απειλούσαν με απεργιακά μέτρα και ολοκλήρωσε δηλώνοντας πώς «η απεργία είναι δικαίωμά σας, αλλά και να κάνετε δεν θα ενδώσω».

Αυτό είναι το στίγμα της πολιτικής της κυβέρνησης της «αλλαγής» για την επόμενη περίοδο: μια γενικευμένη σκλήρυνση της πολιτικής συνδυασμένη με κυνισμό και περιφρόνηση για τις χιλιάδες εργαζόμενους και νεολαίους που ψήφισαν αυτή την κυβέρνηση βάζοντας τέρμα στη μαύρη 10ετία του Συναγερμού.

Η πολιτική λιτότητας, μάς λένε, επιβάλλεται για να μπορέσει να γίνει σύγκλιση της οικονομίας με τα κριτήρια του Μάαστριχτ, με στόχο την ένταξη της Κύπρου στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ) μέχρι το 2008 με την υιοθέτηση του ευρώ. Για να επιτευχθεί ο στόχος της ΟΝΕ, κυβέρνηση και καπιταλιστές μιλάνε για «εξυγίανση» των δημόσιων οικονομικών, δηλαδή τη μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος από το 6,3% του ΑΕΠ (ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος) κάτω από το 3% όπως προνοείται από τη συνθήκη του Μάαστριχτ.

Μέτρα 'εξυγίανσης'

Μόνιμη επωδός, τόσο της κυβέρνησης Κληρίδη για μια 10ετία όσο και της κυβέρνησης της 'αλλαγής' αλλά και όσων κυβερνάνε σ' ολόκληρο τον κόσμο, είναι μη ζητάτε πολλά, δεν αντέχει η οικονομία. Για τα ελλείμματα φταινε οι προηγούμενες κυβερνήσεις και οι εργαζόμενοι.

Τρανταχτό παράδειγμα είναι το σχέδιο 'εξυγίανσης' των Κυπριακών Αερογραμμών που προτείνει ο υπ. Συγκοινωνιών απειλώντας να πετάξει στο δρόμο εκατοντάδες οικογένειες εργαζομένων και να μειώσει τους μισθούς των υπολοίπων επειδή η εταιρεία έχει συσσωρεύσει χρέη λόγω της 'κακής διαχείρισης' της διεύθυνσης.

Εκείνο που εννοεί η κυβέρνηση με την 'εξυγίανση' της οικονομίας είναι μια σειρά σκληρών μέτρων και θυσιών που πρέπει να υποστούν οι εργαζόμενοι.

Στα μέτρα αυτά περιλαμβάνονται οι μηδενικές αυξήσεις και παγοποίηση ωφελημάτων στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα. Αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης από τα 60 σε 63 για το δημόσιο τομέα και από 63 σε 65 στον ιδιωτικό. Ο διπλασιασμός της συνεισφοράς των δημοσίων υπαλλήλων στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων και η ταυτόχρονη περικοπή της αντίστοιχης συνεισφοράς της Κυβέρνησης. Η συγκράτηση του ρυθμού αύξησης των συντάξεων και των δημοσίων βοηθημάτων. Ο περιορισμός των δικαιούχων για τα επιδόματα τέκνου και της φοιτητικής χορηγίας. Ο τερματισμός της ετήσιας αναπροσαρμογής του επιδόματος τέκνου βάση του ρυθμού πληθωρισμού, νέα φορολογία για τα κινητά τηλέφωνα και αύξηση στους φόρους αεροδρομίου. Επιπλέον, ο Κεραυνός προειδοποιεί πώς «σε περίπτωση που δεν υπάρξει συνεργασία όλων για να εφαρμόσουμε το πρόγραμμα σύγκλισης» θα αυξήσει τις φορολογίες.

Ποιοι φταινε;

Ενώ για τους εργαζόμενους η κυβέρνηση προτείνει αυστηρά μέτρα περισυλλογής για τα αρπακτικά της αγοράς, διαπραγματεύεται να τους δώσει φορολογική αμνηστία για τα κεφάλαια εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών που φυγάδευσαν παράνομα και να ρυθμίσει το τραπεζικό απόρρητο με τέτοιο τρόπο που να μπορούν να συνεχίσουν να κρύβουν τα κέρδη τους.

Για τους καπιταλιστές βέβαια η οικονομία αντέχει αρκετά αν κρίνουμε από τα αποτελέσματα του πρώτου εξαμήνου 2004 των εισηγμένων στο ΧΑΚ εταιρειών που ερμηνεύονται σαν 'μια ικανοποιητική ανάκαμψη'. Εξαιρουμένων των Κυπριακών Αερογραμμών, οι υπόλοιπες εταιρείες του ΧΑΚ κατάφεραν να ανατρέψουν τις ζημιές του πρώτου εξαμήνου του περασμένου χρόνου σε καθαρά κέρδη. Μόνο οι 17 εταιρείες που συμμετέχουν στην Κύρια Αγορά του ΧΑΚ, αύξησαν τα κέρδη τους στο πρώτο εξάμηνο του 2004 κατά 854%! Επικεφαλής της ανάκαμψης είναι οι 3 κύριες Τράπεζες με κέρδη £28,7 εκ. ακολουθούμενες από τον τομέα του εμπορίου, τον κατασκευαστικό και τον βιομηχανικό τομέα.

Τη στιγμή που απλοί άνθρωποι βρέθηκαν στη φυλακή για χρέη πενταροδεκάρων η Κεντρική Τράπεζα (κυβέρνηση) ζήτησε κατανόηση στις "δυσκολίες" που αντιμετωπίζουν οι τράπεζες που άρπαξαν τα λεφτά του κόσμου από το χρηματιστήριο. Έτσι η Επιτροπή Προστασίας Ανταγωνισμού (ΕΠΑ) επέβαλε μόνο £5 εκ. λίρες πρόστιμο στις 3 μεγαλύτερες τράπεζες - Κύπρου, Λαϊκή και Ελληνική - για προσυνεννοημένες τιμολογήσεις και τη δημιουργία καρτέλ που τους εξασφάλιζε τα κέρδη τους. Η ΑΤΗΚ για παράδειγμα πλήρωσε 20εκ. λίρες πρόστιμο επειδή σύμφωνα με την ΕΠΑ εκμεταλλεύτηκε το μονοπώλιο της στην αγορά τηλεπικοινωνιών.

Τη στιγμή που διάφοροι καρχαρίες και επώνυμοι επιχειρηματίες που είτε με προνομιακό τρόπο ή με πλαστογραφήσεις τσέπωναν εκατομμύρια από τις αγοραπωλησίες της εκκλησιαστικής περιουσίας, τα κρατικά ταμεία έχαναν εκατομμύρια λίρες από φόρους που θα' πρεπε να καταβάλει η Εκκλησία για τον τεράστιο πλούτο και την περιουσία της. Εκατομμύρια λίρες χάνονται από τη φοροδιαφυγή και τη φοροαποφυγή, και εκατομμύρια σπαταλούνται για τις στρατιωτικές δαπάνες που συνεχίζουν.

Είναι χοντρό ψέμα ότι για τα ελλείμματα φταινε οι υπεράριθμοι και οι 'υψηλόμισθοι' εργαζόμενοι στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα. Αυτοί που κυριολεκτικά κατατρώγουν τα δημόσια ταμεία και αφήνουν ελλείμματα είναι οι καπιταλιστές και οι εκάστοτε κυβερνήσεις που τους στηρίζουν.

Μήπως φταινε οι εργαζόμενοι εάν το νέο Γενικό Νοσοκομείο της Λευκωσίας, που σύμφωνα με τα αρχικά συμβόλαια, θα έπρεπε να είχε παραδοθεί προ διετίας κι ακόμα δεν υπάρχει ημερομηνία της τελικής παράδοσης με αποτέλεσμα να υπερδιπλασιαστεί το κόστος του από τον αρχικό προϋπολογισμό των £45 εκ.;

Αντίσταση

Πώς είναι δυνατόν να μιλάμε για εισοδηματική πολιτική με μηδενικές αυξήσεις για τα επόμενα 3 χρόνια (!) τη στιγμή που οι απανωτές αυξήσεις του Λιλήκα στα καύσιμα μαζί με τις φορολογίες εκτόξευσαν τις τιμές σε βασικά είδη στα ύψη. Τη στιγμή που ο μέσος μηνιαίος μισθός για κάθε κύπριο, συμπεριλαμβανομένων και των εργαζομένων στο δημόσιο, είναι £800.

Όμως δεν χρειάζεται να πληρώσουμε εμείς τα σπασμένα για να μπορούν τα αρπακτικά της αγοράς να ενταχθούν στο όμιλο των ισχυρών της Ευρώπης και να αυγατίζουν τα κέρδη τους. Πουθενά στην Ευρώπη οι εργαζόμενοι δεν έχουν δεχτεί αυτά τα μέτρα με όποια δικαιολογία και αν προσπαθούν να τα περάσουν οι κυβερνήσεις τους. Στη Γερμανία εδώ και 2 μήνες γίνονται τεράστιες διαδηλώσεις ενάντια στην «Ατζέντα 2010» της κυβέρνησης Σρέντερ και το σχέδιο Χαρτζ IV, που αποτελεί μια γενικευμένη επίθεση στην κοινωνική πρόνοια. Στην Ιταλία, Γαλλία, Ισπανία, Ελλάδα οι κυβερνήσεις που προσπάθησαν να επιβάλουν παρόμοιες 'μεταρρυθμίσεις', βρίσκουν μπροστά τους τις δυναμικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων.

Το επιχείρημα ότι αφού κάναμε την επιλογή και μπήκαμε στην Ε.Ε είμαστε υποχρεωμένοι να ακολουθούμε και την πολιτική που μας προτείνει δεν στέκει. Αν ήταν έτσι και στο σχέδιο Ανάν έπρεπε να πούμε ναι.

Δικαιολογημένα αρκετοί εργαζόμενοι που στήριξαν τις ελπίδες τους στην νέα κυβέρνηση, πιστεύοντας ότι η συμμετοχή της Αριστεράς σε αυτή θα έκανε την διαφορά, νιώθουν σήμερα απογοητευμένοι.

Τώρα είναι η στιγμή τη δυσαρέσκεια να τη μετατρέψουμε σε δράση αναγκάζοντας την κυβέρνηση να κάνει πίσω. Η στάση όμως των ηγεσιών των συντεχνιών και των κομμάτων της Αριστεράς δε βοηθά καθόλου αυτή την προοπτική.

Η ΣΕΚ είναι ίσως το μόνο Ευρωπαϊκό συνδικάτο που έχει σαν αίτημα την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης τη στιγμή που σε όλη την Ευρώπη τα συνδικάτα οργάνωσαν απεργίες ενάντια στην προσπάθεια για αλλαγή στα όρια συνταξιοδότησης. Η ΠΑΣΥΔΥ φαίνεται να είναι έτοιμη να παζαρέψει τα μέτρα αρκεί να πάρει κάποια ανταλλάγματα και η ΠΕΟ παρά το ότι στα λόγια μοιάζει να διαμαρτύρεται στην πράξη δεν φαίνεται διατεθειμένη να κάνει οτιδήποτε που θα την φέρει σε σύγκρουση με την κυβέρνηση.

Η ΕΔΕΚ που προεκλογικά θυμήθηκε τις «σοσιαλιστικές» της καταβολές, στηρίζει απόλυτα τις νεοφιλελεύθερες επιλογές και το πρόγραμμα σύγκλισης προχωρώντας μάλιστα να προτείνει την επιτάχυνση τις διαδικασίας των ιδιωτικοποιήσεων.

Το ΑΚΕΛ ενώ δεν διαφώνησε με το πρόγραμμα σύγκλισης που υπέβαλε η κυβέρνηση στις Βρυξέλλες και που εγκρίθηκε από τα κόμματα της συγκυβέρνησης, διατυπώνει διαφωνίες σχετικά με τα μέτρα του Κεραυνού και δηλώνει ότι οι πρόνοιες της κοινωνικής πολιτικής του κράτους δεν πρέπει να διαφοροποιηθούν και ότι δεν πρόκειται να δεχθεί «εκπτώσεις» στον τομέα αυτό.

Η ελληνοκυπριακή εργατική τάξη έχει ήδη πληρώσει ακριβά το τίμημα της ένταξης στην Ε.Ε. Οι κινητοποιήσεις δυσαρέσκειας διαφόρων κομματιών της κοινωνίας, όπως οι 22.000 εργαζόμενοι στους Οργανισμούς κοινής ωφελείας και στις Αρχές τοπικής αυτοδιοίκησης που πρόκειται να ανανεώσουν τις συλλογικές συμβάσεις, οι συμβασιούχοι, οι αμπελουργοί και φρουτοπαραγωγοί, οι καρκινοπαθείς, μετά από μια ανάπαυλα λόγω σχεδίου Ανάν και δημοψηφισμάτων, ξαναζωντανεύουν.

Η πρωτοβουλία για την οργάνωση της αντίστασης στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της κυβέρνησης και της Ε.Ε πέφτει στους ώμους των ίδιων των εργαζομένων. Σε αυτή την προσπάθεια δεν είμαστε μόνοι. Έχουμε μαζί μας σύμμαχους και συμπαραστάτες τα εκατομμύρια των Ευρωπαίων εργαζομένων που δίνουν τη μάχη ενάντια στα ευρωαφεντικά και στις κυβερνήσεις που στηρίζουν τα συμφέροντά τους. Από αυτούς του αγώνες είναι που αντλούμε την δύναμη και την έμπνευση για να οργανώσουμε τους δικούς μας αγώνες, για να κτίσουμε μια νέα Αριστερά.

Μια Αριστερά αντικαπιταλιστική που να μη αρκείται στο να λέει, όπως το ΑΚΕΛ, ότι «εμείς προειδοποιούσαμε για την Ε.Ε.», αλλά μια αριστερά που να απορρίπτει κάθε συνυπευθυνότητα με τους διαχειριστές ενός συστήματος που γεννάει το φαύλο κύκλο: "διαρθρωτικές αλλαγές"- θυσίες περισσότερες- "διαρθρωτικές αλλαγές"- περισσότερες θυσίες.

Μια αριστερά που να οργανώσει τη σύγκρουση των εργαζομένων και της νεολαίας επιστρέφοντας το λογαριασμό της «ατζέντας Κεραυνού» σ' αυτούς που πραγματικά έχουν ρημάξει τα δημόσια ταμεία. Μια αριστερά που να απαιτήσει:

Να φορολογηθούν οι πλούσιοι και η Εκκλησία, αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις, όχι κλεισίματα και απολύσεις.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

ΕΥΡΩ: Αλλο ένα ρόπα

Η κυβέρνηση Παπαδόπουλου μαζί με ολόκληρη την επίσημη πολιτική ηγεσία οργάνωσαν την 1η Μαΐου εντυπωσιακές φιέστες για να πανηγυρίσουν την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε.

Για χρόνια τώρα στη νότια Κύπρο κυβερνήσεις, κόμματα, εργοδότες και συντεχνίες καλούσαν τους εργαζόμενους να κάνουν θυσίες όπως απαιτούσε το «πρόγραμμα εναρμόνισης» που οδήγησε στην Ε.Ε. Αυτή η περιβόητη 'εναρμόνιση' κόστισε στην εργατική τάξη 4 δισεκατομμύρια λίρες.

Οι επιθέσεις όμως ενάντια στους εργαζόμενους δεν σταματάνε. Το παραμύθι της 'εναρμόνισης' το διαδέχεται το παραμύθι της 'σύγκλισης' για το οποίο υποτίθεται χρειάζεται να κάνουν κι άλλες θυσίες οι εργαζόμενοι αν είναι να ενταχθεί η Κυπριακή Δημοκρατία στη ζώνη του ευρώ.

Η Κυπριακή Δημοκρατία και τα υπόλοιπα εννέα νέα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεσμεύτηκαν προενταξιακά στην πλήρη συμμετοχή τους στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση (ΟΝΕ) και την υιοθέτηση του ευρωπαϊκού νομίσματος σε εύθετο χρόνο. Δεν έχει όμως καθοριστεί συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα για την υιοθέτηση του ευρώ από τα νέα μέλη, τα οποία μπορούν να επιλέξουν να περιμένουν μερικά χρόνια εάν κρίνουν ότι οι οικονομίες τους δεν είναι ακόμα έτοιμες. Συνεπώς το περιβόητο πρόγραμμα σύγκλισης που υπέβαλε η κυβέρνηση για την περίοδο 2004-2007 δεν επιβάλλεται αλλά είναι μια επιλογή της ίδιας της κυβέρνησης και των καπιταλιστών.

Το 2002 οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις υποδέχτηκαν με θριαμβολογίες την εισαγωγή του ευρώ, του νομίσματος που σταδιακά θα αντικαταστήσει τα εθνικά νομίσματα και θα αποτελεί το κοινό νόμισμα της Ε.Ε. Ανάμεσα στα πλεονεκτήματα από τη χρήση του ευρώ σαν ενιαίου νομίσματος για τους καπιταλι-

την πληρώσουν

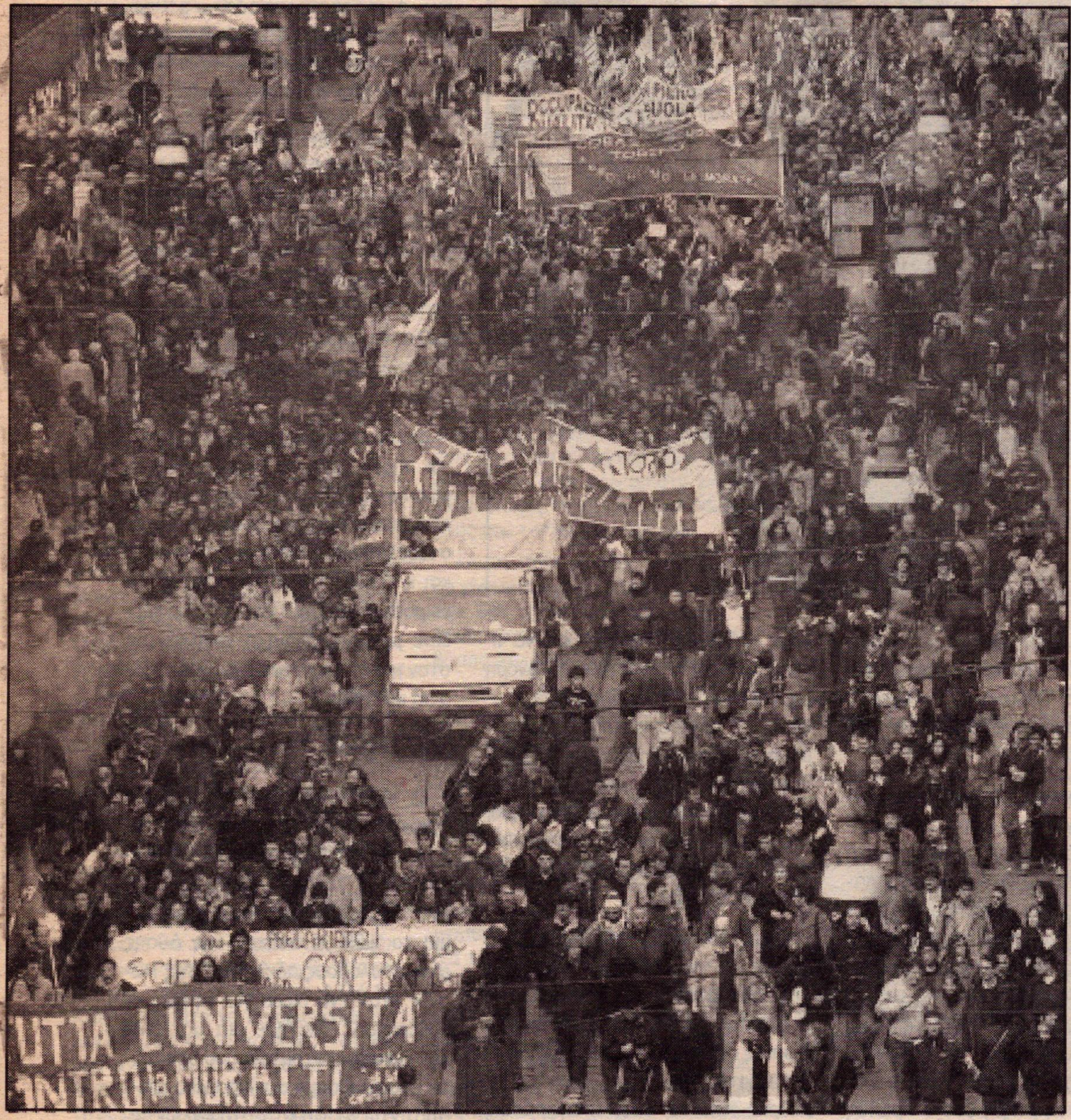

Η εργατική τάξη αντιστέκεται παντού με απεργίες και διαδηλώσεις στις διάφορες "ατζέντες" Σρέτερ, Μπερλουσκόνι, Καραμανλή που προσπαθούν να κτυπήσουν τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Στη φωτό διαδήλωση στη Ρώμη στις 26 Μάρτη

λο ενάντια στην εργατική τάξη

στές προβάλλεται η μείωση του κόστους των «διασυνοριακών δραστηριοτήτων των επιχειρήσεων και ενισχύει τον ανταγωνισμό».

Η εισαγωγή του ευρώ, ήταν η ολοκλήρωση μιας πολιτικής που υιοθετήθηκε το 1991, της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης της Ευρώπης, της γνωστής ΟΝΕ.

Η απόφαση για την ΟΝΕ ήταν το αποτέλεσμα της μεγάλης επέκτασης της δραστηριότητας των μεγάλων επιχειρήσεων και τραπεζών σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, που πίεζε για ένα ενιαίο νόμισμα μέσα στην ΕΟΚ, έτσι ώστε να μειωθεί το κόστος της μετατροπής από το ένα νόμισμα στο άλλο για τα κεφάλαια που εξάγονταν πια ελεύθερα από τη μια χώρα στην άλλη για να παίξουν στο χρηματιστήριο, να κατατεθούν στις τράπεζες που πρόσφεραν μεγαλύτερο επιτόκιο ή να συμμετάσχουν στην κερδοσκοπία των ακινήτων. Αυτό απαιτούσε και μια Κεντρική Τράπεζα που να μπορεί να έχει τη δική της νομισματική πολιτική.

Το ευρώ δεν έχει τίποτα να κάνει με τα συμφέροντα των εργαζόμενων αλλά με τις προσπάθειες των καπιταλιστών να εκμεταλλευτούν με το μικρότερο κόστος τα πλεονεκτήματα μιας διευρυμένης αγοράς και να γίνουν πιο ανταγωνιστικοί απέναντι στους άλλους μη Ευρωπαίους καπιταλιστές.

Οταν οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις αποφάσισαν την δημιουργία του ευρώ, συμφώνησαν και σε ένα ολόκληρο σύστημα κριτηρίων που πρέπει να πληροί κάθε χώρα που θέλει να μπει στην ευρωζώνη. Ηταν τα κριτήρια που έβαλε η Συνθήκη του Μάαστριχτ το 1992 και έκανε ακόμα πιο αυστηρό το «Σύμφωνο Σταθερότητας» το 1997. Χαμηλός πληθωρισμός, 'ισοσκελισμένοι' προϋπολογισμοί, μείωση του δημόσιου χρέους, αυτή ήταν η συνταγή που υποτίθεται θα έφερνε την οικονομική ανάπτυξη και την ευημερία.

Η πολιτική σύγκλισης που εφάρμοσαν οι αντίστοιχες κυβερνήσεις υπήρξε καταστροφική πάνω στις συνθήκες ζωής και εργασίας εκατομμυρίων εργαζόμενων: μαζικές απολύσεις, περικοπές, ιδιωτικοποιήσεις, ανεργία, ξήλωμα εργασιακών σχέσεων, επίθεση στα ασφαλιστικά ταμεία, κάθετη μείωση βιοτικού επιπέδου κλπ.

Οι Ευρωπαίοι εργάτες και πιο κοντά μας οι Έλληνες εργαζόμενοι, γνωρίζουν καλύτερα τι σημαίνουν τα προγράμματα 'εναρμόνισης' και 'σύγκλισης'. Πριν το ευρώ, ο Σημίτης στην Ελλάδα ζητούσε από τους εργάτες 'θυσίες' και να σφίξουν το ζωνάρι για μια ισχυρή δραχμή μέχρις ότου οι Έλληνες καπιταλιστές πετύχουν τη νέα Μεγάλη Ιδέα το ευρώ. Και ποια ήταν η ανταμοιβή τους; Ακρίβεια, μισθοί πείνας, απολύσεις, κλεισίματα, ιδιωτικοποιήσεις, ανεργία. Σήμερα ο Καραμανλής προχωράει τις επιθέσεις που είχε αφήσει στη μέση η κυβέρνηση του Σημίτη.

ΛΟΝΔΙΝΟ 14-17 ΟΚΤΩΒΡΗ

ΠΑΡΙΣΙ 2003

Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ

Πέρασα τους τελευταίους εννέα μήνες βοηθώντας την προετοιμασία του επόμενου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που θα γίνει στο Λονδίνο στις 14-17 Οκτώβρη. Είναι σε λίγες βδομάδες και όλα δείχνουν ότι θα είναι μεγάλο. 40.000 άτομα παρακολούθησαν το περσινό ΕΚΦ στο Παρίσι αλλά και το πρώτο στη Φλωρεντία. Φέτος είχαμε τις διπλάσιες προτάσεις -για 900 συζητήσεις και 180 πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Ολα τα μεγάλα συνδικάτα, οι πρωτοβουλίες και οι μη-κυβερνητικές οργανώσεις της Βρετανίας θα είναι εκεί.

Ο κόσμος έρχεται στο ΕΚΦ γιατί ενδιαφέρεται για τον πόλεμο, την Παλαιστίνη, τα γενετικά μεταλλαγμένα τρόφιμα, το καθαρό νερό και χιλιάδες άλλα πράγματα. Και πηγαίνουν οι μεν στις συζητήσεις των δε. Φεύγοντας αισθάνονται σαν ένα κίνημα, χαμογελούν, τα κουρασμένα τους μάτια λάμπουν και λένε "Ολα συνδέονται".

Ξέρω ότι μπορεί να συμβεί. Το είδα πριν δυο χρόνια στη Φλωρεντία και φέτος στο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ στην Ινδία. Αν γίνει και στη Βρετανία, θα αλλάξει το κίνημα εδώ.

Για παράδειγμα, τα τελευταία 30 χρόνια τα βρετανικά συνδικάτα είχαν μια μεγάλη αδυναμία. Τα μέλη των συνδικάτων και οι συνδικαλιστές μισούν αυτά που τους έχουν συμβεί, αλλά βασικά αποδέχονται ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση στις επιταγές της αγοράς.

Η αλλαγή που εύχομαι είναι να μπουν στην καρδιά πολλών ακτιβιστών συνδικαλιστών τα δυο σλόγκαν των κοινωνικών φόρουμ -"ο κόσμος μας δεν είναι για πούλημα" και "ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός".

Ετσι μόνο μπορούν να παλέψουν όταν γυρίσουν στους χώρους τους. Χωρίς αυτές τις ιδέες, ακόμα και οι πιο θαρραλέοι και μαχητικοί συνδικαλιστές θα συνεχίζουν να παζαρεύουν τις ζωές μας.

Με την ίδια λογική, θέλω τα μέλη των μη-κυβερνητικών οργανώσεων που ενδιαφέρονται για την παγκόσμια φτώχεια να δουν πως τα συνδικάτα μπορούν να φέρουν τη μάχη ενάντια στην ανισότητα στους χώρους τους.

Θέλω να έρθουν οι χιλιάδες που διαδήλωσαν ενάντια στον πόλεμο και να αποφασίσουν να κάνουν καμπάνιες συνολικά ενάντια στο σύστημα.

Είναι τεράστιο επίτευγμα ότι όλες οι βασικές οργανώσεις στη Βρετανία συμμετέχουν στις συζητήσεις. Αυτό σημαίνει ότι το ΕΚΦ θα είναι συναρπαστικό. Αν ο αριθμός είναι αρκετά μεγάλος, μπορούμε, κάλλιστα, να γράψουμε ιστορία.

Σε ότι αφορά την κινητοποίηση, όλοι μέσα στα κινήματα αναγνωρίζουν ότι όσα κάνουν οι αναγνώστες αυτής της εφημερίδας παίζουν ρόλο. Ξέρω ότι δεν είμαστε μηχανές. Αν πιστεύω ότι κάτι πραγματικά έχει αξία, δίνω τα ρέστα μου. Αν δεν το πιστεύω, το κάνω μηχανικά.

Το ΕΚΦ έχει σημασία. Για να έχουμε όλο αυτό το κόσμο, από τώρα πρέπει να αρχίσουμε να κλείνουμε χιλιάδες αιτήσεις. Θέλω να τηλεφωνήσετε σε όλους όσους γνωρίζετε ότι κατέβηκαν στις αντιπολεμικές διαδηλώσεις στις 15 Φλεβάρη, ή εύχονταν να ήταν σε αυτές και να τους καλέσετε να έρθουν στο ΕΚΦ μαζί σας. Αν οι περισσότεροι από εσάς κάνετε αυτό το απλό πράγμα και τίποτα παραπάνω, οι τροχοί θα κυλήσουν.

Οι άνθρωποι που θα φέρετε θα περάσουν καλά. Και αν είμαστε πάρα πολλοί, αυτές οι τέσσερις μέρες τον Οκτώβρη θα αλλάξουν και εσάς και αυτούς.

Τζόναθαν Νηλ, συγγραφέας

Η ΣΦΑΓΗ ΣΤΟ ΜΠΕΣΛΑΝ

ΕΝΟΧΟΣ ο ίδιος ο ρώσικος ιμπεριαλισμός

«Ο θρήνος για τα παιδιά να μην γίνει πράσινο φως για περισσότερο πόλεμο»

"Τα γεγονότα στο Μπεσλάν συνιστούν απαίσια υπόμνηση της φύσης των τρομοκρατών που αντιμετωπίζουμε". Τα λόγια αυτά βγήκαν από το στόμα του αρχιδολοφόνου Μπους. "Η τρομοκρατία δεν έχει σύνορα" δήλωσε "συντετριμένος" ο άλλος εγκληματίας πολέμου, ο Αριέλ Σαρόν. Παρόμοια μηνύματα "συμπαράστασης" έστειλε η Ε.Ε., μια σειρά κυβερνήσεις, ανάμεσά τους και οι "δικοί μας" ο Καραμανλής, ο Στεφανόπουλος, ο Παπαδόπουλος. Ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δήλωσε ότι η Εκκλησία της Ελλάδας και υπουργείο Εξωτερικών θα αναλάβουν την ανοικοδόμηση του σχολείου στο Μπεσλάν.

Η φρίκη και ο θρήνος που γεμίζει τις καρδιές εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο το κόσμο για τη σφαγή εκατοντάδων αθώων παιδιών είναι γνήσια αισθήματα. Αλλά δεν πρέπει να τα αφήσουμε να γίνουν δικαιολογία για τον χασάπη Πούτιν να κλιμακώσει τον πόλεμο που έχει ερημώσει την Τσετσενία, εξοντώνοντας περίπου 200.000 ανθρώπους, ανάμεσά τους και δεκάδες χιλιάδες παιδιά, τα τελευταία δέκα χρόνια.

Πίσω από τα υποκριτικά δάκρυα του Μπους, του Σαρόν, του Μπερλουσκόνι και των άλλων, κρύβονται τα άθλια παζάρια για την κλιμάκωση του "πολέμου κατά της τρομοκρατίας", για τη συνέχιση της κατοχής στο Ιράκ, όλα στο όνομα της καταπολέμησης του "αόρατου εχθρού".

Μετά την 11 Σεπτέμβρη του 2001, ένα μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ και σε όλο τον κόσμο είπε ότι "η θλίψη μας για τους νεκρούς δεν θα γίνει πράσινο φως για τον πόλεμο" του Μπους και των συμμάχων του. Την ίδια απάντηση πρέπει να δώσουμε και τώρα.

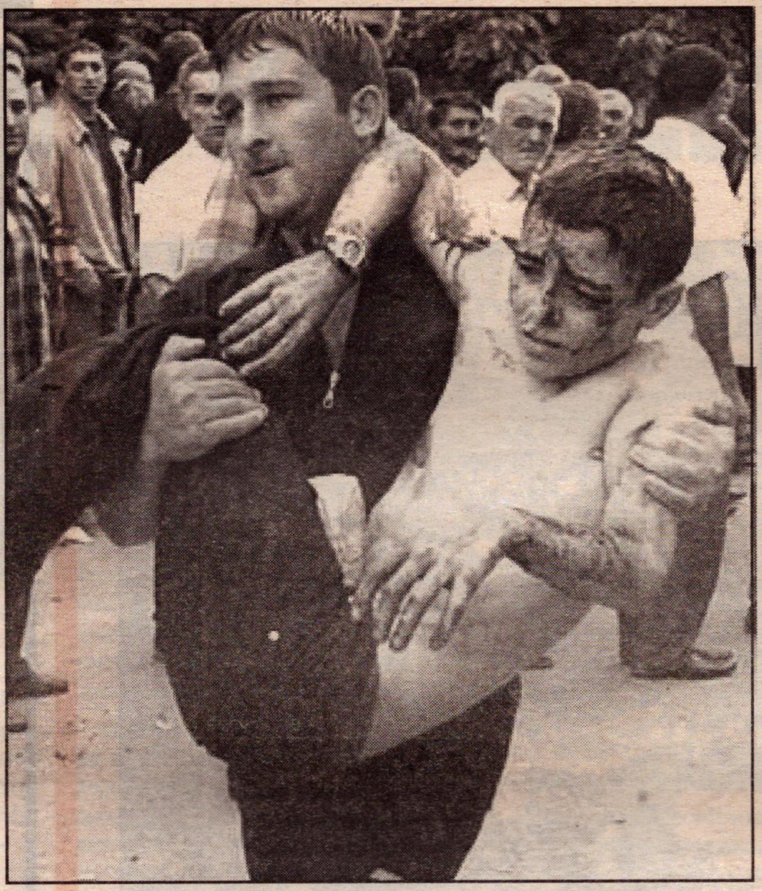

Στη διάρκεια μιας ιστορίας διαρκούς βίας ενάντια στην Τσετσενία η Ρωσία έχει ρίξει τους σπόρους για την τραγωδία του Μπεσλάν. Για δεκαετίες πότιζε αυτή τη σπορά με το αίμα και τα δάκρυα των Τσετσένων. Τώρα θερίζει μια σοδειά τυφλού μίσους και απελπισίας.

Η Βόρεια Οσετία, η μικροσκοπική δημοκρατία στον Καύκασο όπου εκτυλίχθηκε η ομηρεία, είναι μια ρώσικη στρατιωτική βάση. Οταν η ΕΣΣΔ διαλύθηκε, το Κρεμλίνο πλημμύρισε με όπλα τη δημοκρατία αυτή, τόσα πολλά ώστε το 1992 είχε τα περισσότερα όπλα ανά κάτοικο από οποιαδήποτε άλλη χώρα στον κόσμο. Από τη Βόρεια Οσετία ξεκίνησαν οι φάλαγγες των ρώσικων τανκς τον Δεκέμβρη του 1994, στην πρώτη από τις πιο πρόσφατες προσπάθειες να τσακιστεί η τσετσένικη ανεξαρτησία.

Στη διάρκεια αυτού του πολέμου οι πόλεις της Τσετσενίας ισοπεδώθηκαν από τις βόμβες. Το Γκρόζνι, η πρωτεύουσα της Τσετσενίας, καταστράφηκε σε βαθμό τέτοιο που όμοιό του δεν είχε υποστεί καμιά αναπτυγμένη βιομηχανική πόλη από την εποχή της μάχης του Στάλινγκραντ το 1943.

Για δεκαοκτώ μήνες τα ρώσικα στρατεύματα, βίαζαν, έκαιγαν, λεηλατούσαν και δολοφονούσαν. Περίπου 80.000 Τσετσένοι σκοτώθηκαν και 250.000 έγιναν πρόσφυγες. Το Μάη του 1995, ενώ ο πόλεμος μαίνονταν, η Μόσχα γιόρταζε τα 50 χρόνια από τη νίκη στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Γιέλτσιν, ο τότε Ρώσος πρόεδρος, συνέκρινε τους Τσετσένους με τους ναζί.

Ομως οι Τσετσένοι είχαν ακούσει και παλιότερα αυτά τα λόγια: από τον δικτάτορα Στάλιν. Το 1944 ο Στάλιν εξόρισε όλο το Τσετσένικο πληθυσμό -άνδρες και γυναίκες, γέρους και νέους. Οι Τσετσένοι και οι γείτονές τους οι Ινγκούσιοι φορτώθηκαν σε βαγόνια που μετέφεραν ζώα και στάλθηκαν στις παγωμένες στέπες του Καζαχστάν, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Περίπου 130.000 πέθαναν στη διαδρομή. Ο Στάλιν κατηγορούσε τους Τσετσένους για συνεργασία με τους ναζί. Η αλήθεια ήταν ότι ήθελε να συντρίψει την αντίσταση στο ρώσικο ιμπεριαλισμό που πρόβαλαν τα έθνη που κατοικούσαν στην αυτοκρατορία του. Από το 1938 μέχρι το 1944 πολλοί ακόμα λαοί εξορίστηκαν στη Σιβηρία.

Ο Στάλιν σιγούρεψε ότι δεν θα επιβιώσει κανένα ίχνος της παρουσίας του Τσετσένικου λαού και της κουλτούρας του. Ρώσοι έποικοι πήραν τα σπίτια και τις δουλειές των Τσετσένων. Οι επιτύμβιες πλάκες από τα τσετσένικα μνήματα χρησιμοποιήθηκαν για να στρωθούν πεζοδρόμια. Αγάλματα του τσαρικού στρατηγού Γιερμόλοβ υψώθηκαν σε πόλεις και χωριά.

Ηφαίστειο

Το όνομα του Γιερμόλοβ είναι μισητό από όλους τους Τσετσένους. Ηταν ο επικεφαλής της ρώσικης κατάκτησης του Καυκάσου τον 19ο αιώνα. Ο Γιερμόλοβ είχε χτίσει κάστρα σε όλη την περιοχή και δήλωσε ότι η κατάκτησή της είχε ολοκληρωθεί. Αλλά όπως έγραψε ένας άλλος Ρώσος την ίδια εποχή "παρόλο που ο κρατήρας του ηφαιστείου είχε σβήσει η εσωτερική φωτιά κάθε άλλο παρά σταμάτησε να καίει". Το 1825 το ηφαίστειο εξεράγη στη Τσετσενία. Η εξέγερση που ξέσπασε εκεί απλώθηκε σε όλο τον Καύκασο.

Στις επόμενες δεκαετίες οι Τσετσένοι με ηγέτη τον Ιμάμ Σαμίλ διεξήγαγαν ένα άγριο πόλεμο ενάντια στη ρώσικη κατοχή. Ο Γιερμόλοβ απάντησε με τα ίδια μέσα που χρησιμοποιεί και σήμερα ο ρώσικος στρατός: βιασμοί, πολιορκίες, βασανιστήρια, κάψιμο ανθρώπων ζωντανών, σφαγές ολόκληρων χωριών. Ούτε καν η ήττα της εκστρατείας του Ναπολέοντα δεν έχει αφήσει τόσο βαθιά επίδραση στη μνήμη όσο ο πρώτος τσετσενικός πόλεμος. Ηταν το θέμα γνωστών ποιημάτων του Πούσκιν και του Λερμόντοβ και μερικών από τα διηγήματα του Τολστόι. Το 1859 ο Σαμίλ παραδόθηκε στους Ρώσους. Ογδόντα πέντε χρόνια μετά, ο Στάλιν ήθελε να σβήσει αυτή την ανάμνηση που συνέχιζε να εμπνέει στους Τσετσένους.

Οι σχέσεις ανάμεσα στους Τσετσένους και τους Ρώσους άλλαξαν για μερικά χρόνια μετά τη Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. Ο Λένιν και ο Τρότσκι, οι ηγέτες της επανάστασης, προσπάθησαν να κάνουν πράξη τα λόγια του Μαρξ "ένα έθνος που καταπιέζει ένα άλλο έθνος δεν μπορεί να είναι ελεύθερο".

Η αρχή της αυτοδιάθεσης των εθνών έγινε φάρος ελπίδας για όλους τους καταπιεσμένους λαούς της αυτοκρατορίας. Μετά από έναν αιώνα αντίστασης στην ρώσικη εξουσία, οι Τσετσένοι τάχθηκαν στο πλευρό των Μπολσεβίκων το 1919 για να νικήσουν τους στρατούς της αντεπανάστασης. Ο Αλί Ματάεβ, ο ηγέτης της πανίσχυρης "Μπαμάτ Γκιράι Ταρικάτ"- μιας οργάνωσης των σουφιστών Μουσουλμάνων- τέθηκε επικεφαλής του Τσετσενικού Επαναστατικού Συμβουλίου.

Οι Μπολσεβίκοι βοήθησαν τους Τσετσένους να διώξουν από τη γη τους τους Κοζάκους εποίκους και να εγκαθιδρύσουν τη δική τους αυτόνομη δημοκρατία. Πλήρης θρησκευτική ελευθερία άρχισε να ισχύει για τον μουσουλμανικό πληθυσμό που ήταν η συντριπτική πλειοψηφία. Για πρώτη φορά στην ιστορία άρχισαν να δημοσιεύονται έργα στην τσετσένικη γλώσσα και ο αναλφαβητισμός μειώθηκε εντυπωσιακά.

Ομως το όνειρο της ελευθερίας άρχισε να τρεμοσβήνει. Η αποτυχία της επανάστασης στο εξωτερικό και η απομόνωση της καθυστερημένης Ρωσίας σήμαινε ότι η σοβιετική γραφειοκρατία άρχισε να σφίγγει τα λουριά. Από το 1923, οι εκφράσεις μη-ρωσικής κουλτούρας άρχισαν να θεωρούνται "αποκλίσεις". Στις αρχές της δεκαετίας του '30 καταργήθηκαν όλα τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων. Πιστοί στις παραδόσεις τους, οι Τσετσένοι απάντησαν με μαζικές εξεγέρσεις και δολοφονίες. Η εξορία τους το 1944 ήταν υποτίθεται η τελική πράξη της συντριβής της αντίστασής τους.

Απέτυχε.

Από τα τέλη της δεκαετίας του '50 οι Τσετσένοι άρχισαν λίγοι-λίγοι να γυρίζουν παράνομα στη γη τους. Το ρυάκι έγινε πλημμύρα. Τη στιγμή που η ΕΣΣΔ διαλύονταν το 1991, ήταν πάλι πλειοψηφία στη πατρίδα τους. Καθώς τα έθνη της ΕΣΣΔ ξέφευγαν από τη ρώσικη εξουσία, μια εξέγερση στην Τσετσενία ανέτρεψε το καθεστώς-μαριονέτα στο Γκρόζνι και κήρυξε την ανεξαρτησία.

Το Κρεμλίνο ήθελε πάση θυσία να αποκαταστήσει τον έλεγχό του στον Καύκασο. Οι αγωγοί πετρελαίου που ξεκινούσαν από την Κασπία και έφταναν στο ρώσικο έδαφος περνούσαν μέσα από το Γκρόζνι. Το Αζερμπαϊτζάν είχε ξεκινήσει διαπραγματεύσεις με εταιρείες από τις ΗΠΑ, τη Βρετανία, την Τουρκία και το Ιράν για να στρέψει τη ροή του πετρελαίου προς το νότο.

Επίσης η Ρωσία ήθελε να δείξει ότι εξακολουθεί να είναι μια μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη. Το 1992 εκμεταλλεύτηκε τις εθνικές εντάσεις για να εγκαταστήσει βάσεις στη Γεωργία και τη Μολδαβία. Τον Δεκέμβρη του 1992 βοήθησε συμμορίες βορειο-Οσέτιων σε μια εκστρατεία "εθνο-κάθαρσης", διώχνοντας 70.000 Ινγκούσιους -στενούς "συγγενείς" των Τσετσένων- από τα σπίτια τους.

Ετσι στήθηκε το σκηνικό για τη γενική εισβολή στην Τσετσενία. Ομως το Κρεμλίνο έκανε ένα εντυπωσιακό λάθος στους υπολογισμούς του. Περίμενε ότι θα καταλάβει το Γκρόζνι μέσα σε μερικές ώρες, όμως συνάντησε τεράστια αντίσταση. Η πρώτη φάλαγγα αρμάτων μάχης που μπήκε στη πόλη εξαφανίστηκε από προσώπου γης.

Δεκαοχτώ μήνες μετά, οι Τσετσένοι πήραν ξανά το Γκρόζνι από το ρώσικο στρατό. Ο πόλεμος είχε γίνει εξαιρετικά αντιδημοφιλής ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους στη Ρωσία και η κυβέρνηση ζήτησε ειρήνη. Το μικροσκοπικό Τσετσένικο έθνος κέρδισε μια εντυπωσιακή νίκη κόντρα στον πυρηνικό γείτονά του -με τεράστιο κόστος.

Υστερία

Οι κυβερνήτες της Ρωσίας δεν σταμάτησαν ποτέ να αναζητούν ευκαιρία να κατακτήσουν ξανά την Τσετσενία. Η ευκαιρία ήρθε με τους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς στην Σερβία το 1999. Η επίθεση της Δύσης στους "σλάβους αδελφούς" της Ρωσίας ήταν ένα δώρο για τη ρώσικη κυβέρνηση. Ξεκίνησε μια υστερική εθνικιστική εκστρατεία που "έπιασε" σε ένα πληθυσμό απελπισμένο μετά από οχτώ χρόνια καταστροφικών πολιτικών της οικονομίας της αγοράς.

Το φθινόπωρο εκείνης της χρονιάς, μια σειρά από ύποπτες εκρήξεις στη Μόσχα αποδόθηκαν στους Τσετσένους (αν και οι δράστες δεν εντοπίστηκαν ποτέ). Η Ρωσία, με πρόεδρο τώρα τον Βλαντιμήρ Πούτιν, ξεκίνησε μια ακόμα αιματοβαμένη επίθεση στην Τσετσενία.

Οι επιπτώσεις της νέας κατοχής στον τσετσένικο πληθυσμό ξεπερνάνε κάθε περιγραφή. Δεκάδες χιλιάδες φυτοζωούν σε εγκαταλειμένα στρατόπεδα προσφύγων. Πολλοί νέοι άνθρωποι δεν έχουν γνωρίσει τίποτα άλλο από απελπισία. Αποκτηνωμένα ρώσικα στρατεύματα, με τα κεφάλια τους γεμάτα από ρατσιστικές βρομιές, έχουν σταματήσει να βλέπουν τους Τσετσένους σαν ανθρώπινα όντα. Αυτή η στάση και η πολύχρονη τραγωδία της ρώσικης κατοχής έχει οδηγήσει κάποιους Τσετσένους να σταματήσουν και αυτοί να αντιμετωπίζουν τους Ρώσους σαν ανθρώπινα όντα.

Αυτή είναι η εξήγηση για το Μπεσλάν. Η φρίκη πρέπει να βαρύνει τη συνείδηση του Πούτιν. Το αντιπολεμικό κίνημα πρέπει να βάλει το όνομά του δίπλα στα ονόματα του Μπους και του Μπλερ -σαν μαζικού δολοφόνου και εγκληματία πολέμου.

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ

Οχι στο "Σχέδιο Δράσης" της εταιρίας Ναι στο σχέδιο αγώνα και δράσης των εργαζομένων

Οι ηγεσίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων των εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές έχουν μπει στον δεύτερο κύκλο διαλόγου με την διεύθυνση για το «σχέδιο δράσης» της, με το οποίο θα προχωρήσει σε απολύσεις εργαζομένων, θα μειώσει και θα κόψει ωφελήματα όσων εργαζομένων μείνουν στην εταιρία και γενικά θα φορτώνει τα προβλήματα της εταιρείας στις πλάτες των εργαζομένων.

Ο υπουργός Συγκοινωνιών σε δηλώσεις του για την κρίση στις κυπριακές αερογραμμές επιτέθηκε στους εργαζόμενους χαρακτηρίζοντας τους σαν «υψηλόμισθους και αργόσχολους υπαλλήλους» που αμείβονται με 10.000 λίρες τον μήνα. Όμως το εκπληκτικό είναι πως το ίδιο το «σχέδιο δράσης» απολύει καθαρίστριες και άλλο χαμηλό προσωπικό που καμία σχέση δεν έχει με τους ψηλούς μισθούς των διευθυντάδων. Αντίθετα οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές η τεράστια πλειοψηφία παίρνει μισθούς στην κλίμακα Α2- Α5-Α7. Αντίθετα οι εργαζόμενοι κάτω από τις εκβιαστικές θέσεις της ηγεσίας των συντεχνιών τους έκαμαν πολλές «θυσίες» για να «σωθεί» η εταιρεία.. Ακόμα πιέστηκαν να αγοράσουν μεγάλο αριθμό μετοχών της εταιρείας σε ψιλές τιμές και όχι μόνο έχασαν τα λεφτά τους αλλά σήμερα πληρώνουν και μεγάλες δώσεις για να τα τις ξοφλήσουν. Όμως όλες αυτές οι θυσίες πήγαν χαμένες.

Για τα προβλήματα στις Κυπριακές Αερογραμμές δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι. Ευθύνεται η εταιρεία, το Διοικητικό Συμβούλιο και η διεύθυνση των Κυπριακών Αερογραμμών. Πολλά εκατομμύρια λίρες έχουν χαθεί από τις λανθασμένες αγορές αεροπλάνων ή από τις ζημιογόνες πωλήσεις αεροπλάνων. Πολλά εκατομμύρια λίρες έχουν χαθεί και για την δημιουργία της θυγατρικής εταιρείας Hellas Jet. Ενώ ακόμα εξακολουθούν να διατηρούν ασύμφορα δρομολόγια για πολιτικές σκοπιμότητες, όπως καταγγέλλει η συντεχνία των Πιλότων.

Κανένας διάλογος για το «σχέδιο δράσης».

Οι ηγεσίες των συντεχνιών ενώ αρχικά διαβεβαίωνα πως δεν θα δεχτούν να θυματοποιηθεί κανένας εργαζόμενος, ούτε την κατάργηση κεκτημένων δικαιωμάτων, ήδη μιλούν για: «θυσίες και την αποδοχή μέτρων που τείνουν να βελτιώσουν τις ζημιογόνες δραστηριότητες».

Οι εργαζόμενοι δεν χρειάζονται κανένα διάλογο και καμία ανοχή με αυτούς που απειλούν τις δουλείες και τα μεροκάματα τους. Οι εργαζόμενοι στις Κυπριακές Αερογραμμές, από τους πιλότους, τους μηχανικούς, τους γραφείς και τις καθαρίστριες μόνο ένα σχέδιο δράσης χρειάζονται. Ένα σχέδιο δράσης και αγώνα ενάντια στα σχέδια και τις επιβουλές της εταιρίας. Ένα σχέδιο ενότητας και αγώνα..

Τις δουλείες και τα κεκτημένα που κερδίθηκαν με αγώνες μόνο με αγώνες μπορούν να τις υπερασπιστούν. Κεκτημένο είναι μόνο ότι υπερασπιζόμαστε. Αυτό μπορούν να το πετύχουν μόνο με την ενότητα και γι'αυτό πρέπει να σπρώξουν τις ηγεσίες των συντεχνιών ώστε να έχουν μία κοινή στάση και δράση. Αντί η κάθε ηγεσία να μπαίνει χωριστά στα δωμάτια του ΔΣ και να παζαρεύει τις δουλείες των εργαζομένων, καλύτερα θα ήταν να βρεθούν όλες μαζί στα γραφεία μίας συντεχνίας και να καταστρώσουν το σχέδιο δράσης και αγώνα με απεργίες και κινητοποιήσεις για να υπερασπιστούν τις δουλείες και τα μεροκάματα των εργαζομένων.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΟΙ

"ΝΟΥΣΙΜΟΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ"

Το τέλος Αυγούστου συμφωνήθηκε μεταξύ των συντεχνιών και των συνδέσμων των εργοδοτών στην ξενοδοχειακή βιομηχανία η ανανέωση των συμβάσεων για δυό χρόνια (1/4/04-31/3/06). Οι βασικές πρόνοιες είναι οι αυξήσεις των βασικών μισθών του υφιστάμενου προσωπικού από 3,10 — 6,60 λίρες ανάλογα με την κλίμακα και την υπηρεσία κάθε υπαλλήλου. Οσον αφορά τους κατώτατους μισθούς πρόσληψης των νεοεισερχομένων στον κλάδο, θα παραμείνουν όπως έχουν για τον πρώτο χρόνο της σύμβασης και από την 1/10/05 θα αυξηθούν κατά 75% της αύξησης που θα παραχωρηθεί στις χαμηλότερες κλίμακες τον πρώτο χρόνο της σύμβασης. Επίσης δημιουργείται σε κάθε ξενοδοχείο Επιτροπή Ασφάλειας και Υγείας.

Η συμφωνία χαρακτηρίστηκε και από τις δυό πλευρές σαν ένας συμβιβασμός που ήταν αποτέλεσμα της υπεύθυνης και συνετής στάσης τους απέναντι στα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο κλάδος και γενικότερα η οικονομία.

Όμως αβίαστα γεννιέται το ερώτημα πόσο υπεύθυνοι είναι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες απέναντι στα συμφέροντα και τα προβλήματα των 17.000 ξενοδοχοϋπαλλήλων;

Τα σημεία τριβής ανάμεσα στις δυό πλευρές, που οδήγησαν αρχικά στην κήρυξη αδιεξόδου, ήταν οι κλίμακες πρόσληψης και οι αυξήσεις γενικότερα. Η εργοδοτική πλευρά απαιτούσε την μείωση των βασικών μισθών πρόσληψης από τις 93 λίρες που είναι σήμερα στις 70-80 λίρες και ως αντάλλαγμα ήταν διατεθειμένη να παραχωρήσει στο υφιστάμενο προσωπικό αυξήσεις ακόμα και πάνω από το ύψος της παραγωγικότητας.

Δεν χρειάζεται κάποιος να έχει πολλή φαντασία για να σκεφτεί ότι με αυτή την πρόταση θα δημιουργούνταν καινούργια μισθολογικά δεδομένα και το προσωπικό με 5,10,15 χρόνια υπηρεσίας θα θεωρείτο υψηλόμισθο και θα το αντικαθιστούσαν με το νέο χαμηλόμισθο προσωπικό.

Το επιχείρημα των εργοδοτών για αυτό το επιτακτικό αίτημα ήταν ότι οι μισθοί και τα άλλα ωφελήματα των εργαζομένων αποτελούν σχεδόν το 50% του λειτουργικού κόστους και δεδομένης της «κρίσιμης περιόδου και δύσκολης χρονιάς που περνά ο τουρισμός» πλήττεται η ανταγωνιστικότητα και κινδυνεύει η βιωσιμότητα του κλάδου..

Όπως πολύ σωστά επεσήμανε ο Γενικός Γραμματέας της ΠΕΟ «οι εργαζόμενοι ούτε συμβάλουν ούτε ευθύνονται με οποιοδήποτε τρόπο στα προβλήματα που παρουσιάζει η βιομηχανία» και όμως εγκλωβισμένη όπως είναι η συνδικαλιστική ηγεσία στή λογική του «συμφέροντος» της εθνικής οικονομίας έχει κάνει σοβαρές υποχωρήσεις και παραχωρήσεις στους εργοδότες τα τελευταία χρόνια. Το 1998 δέκτηκε μείωση των κλιμάκων πρόσληψης κατά 7,5% και παγοποίηση τους για 5,5 χρόνια, ελαστικά ωράρια εργασίας, δυνατότητα των ξενοδόχων να πληρώνουν τις αργίες και υπερωρίες όπως και όποτε θέλουν, με αποτέλεσμα να πληγεί δραματικά ο κλάδος των ξενοδοχοϋπαλλήλων.

Πως μπορούμε να μιλούμε για αυξήσεις και «νούσιμο» συμβιβασμό όταν ο μέσος βασικός μισθός το 1992 ήταν 162,5 λίρες και σήμερα 145,00 λίρες και για αύξηση των μισθών πρόσληψης όταν το ποσοστό αύξησης αντιστοιχεί με το ποσοστό μείωσης τους πριν 6 χρόνια;

Μυριάνθη Λοΐζου

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

Οχι λιτότητα στην παιδεία

Οι εκπαιδευτικοί έφυγαν από το προεδρικό με άδεια χέρια αλλά και απογοητευμένοι αφού οι προσδοκίες της ηγεσίας της ΟΕΛΜΕΚ και ΟΛΤΕΚ διαψεύστηκαν οικτρά. Στην συνάντηση βρέθηκαν αντιμέτωποι με την σκληρή και αδιάλλακτη στάση του Παπαδόπουλου, οποίος αρνήθηκε να δεκτή κάθε αίτημα τους. Ούτε λίγο, ούτε πολύ τους ζήτησε να πληρώσουν αυτοί τα δημοσιονομικά ελλείμματα της Κυβέρνησης.

Οι ηγεσίες των εκπαιδευτικών περιόρισαν τα αιτήματα τους σε μεταρρυθμίσεις που αφορούν την καλύτερη λειτουργία των σχολείων και όχι τις δικές τους απολαβές. Μετά τη συνάντηση ο πρόεδρος της ΟΕΛΜΕΚ Ανδρέας Ιωσήφ, δήλωσε: « ***Έχουμε βρει την σθεναρή άρνηση του προέδρου της Δημοκρατίας για να ικανοποιήσει οποιοδήποτε επιχορήγηση αυτών των μεταρρυθμίσεων .Τα αιτήματα που τέθηκαν στον πρόεδρο ήταν καθαρά εκπαιδευτικής φύσεως και δεν αφορούσαν τις απολαβές των εκπαιδευτικών».***

Ο Τάσσης όχι μόνο ήταν αρνητικός αλλά πέρασε και στην αντεπίθεση: «Αμείβεστε υπεραρκετά και δουλεύετε λιγότερο» τους είπε και συμπλήρωσε με απειλές: «Διάβασα σε μία εφημερίδα έναν τίτλο, σύμφωνα με τον οποίο απειλούσατε με μέτρα. Ευτυχώς όταν διάβασα το κείμενο δεν λέγατε κάτι τέτοιο, γι'αυτό και σας δέχτηκα. Η απεργία ήταν δικαίωμα σας αλλά και να κάνετε δεν θα ενδώσω».

Τα αιτήματα των εκπαιδευτικών είναι: η ενίσχυση του θεσμού του υπεύθυνου τμήματος και η δημιουργία υπεύθυνου τμήματος στην Α και Β γυμνασίου. Η εργαστηριοποίηση συγκεκριμένων μαθημάτων και το ωρολόγιο πρόγραμμα των διευθυντών. Κι'όμως η απάντηση του προέδρου ήταν μονότονα δεν υπάρχουν λεφτά. Σύμφωνα με τις ηγεσίες των εκπαιδευτικών οργανώσεων το κόστος αυτών των αιτημάτων είναι λιγότερο από μισό εκατομμύριο λίρες. Αυτό όμως που εξοργίζει τον κάθε εργαζόμενο είναι ότι μόλις πριν μερικούς μήνες ο υπουργός παιδείας ο Πεύκιος Γεωργιάδης και ο πρόεδρος Παπαδόπουλος, σαν μεγάλος φαν της Βίσση ξόδεψε για στις φιέστες για την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση 240.000 λίρες. Δηλαδή στοίχισε στο δημόσιο 140.000 για τις δύο ώρες που τραγούδησε η Βίσση και άλλες 100.000 για τα πανηγύρια για τις υπόλοιπες δυο μέρες. Δεν είναι οι μισθοί των εκπαιδευτικών ή των δημοσίων που δημιούργησαν τα ελλείμματα Την ίδια ώρα που η κυβέρνηση αρνείται να δώσει στους εκπαιδευτικούς και άλλους εργαζόμενους ξοδεύει εκατοντάδες χιλιάδες λίρες για αστυνόμευση των σχολείων με κάμερες και ιδιωτική αστυνομία. Ενώ για τους εξοπλισμούς και την ανανέωση οπλικών συστημάτων ξοδεύουν εκατομμύρια λίρες.

Οι εκπαιδευτικοί δεν πρέπει να δείξουν καμία ανοχή στην αδιάλλακτη και σκληρή στάση της κυβέρνησης. Τις προεκλογικές υποσχέσεις του Παπαδόπουλου για αύξηση στις δαπάνες στην παιδεία αντικατέστησε η πολιτική της λιτότητας στην παιδεία για να καλύψει τα ελλείμματα που δημιούργησαν η παλιά και η νέα κυβέρνηση δίνοντας απλόχερα στους ξενοδόχους και τους βιομήχανους.

Χρειάζεται με την νέα σχολική χρονιά οι εκπαιδευτικοί να ανοίξουν και τον αγώνα τους για να σπάσουν την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών στην παιδεία. Η ενότητα όλων των εκπαιδευτικών είναι αναγκαία προϋπόθεση. Χρειάζεται ακόμα πολύ περισσότερο να αντιμετωπίσουν τις διασπαστικές μανούβρες της κυβέρνησης και την προσπάθεια της να χωρίσει τους εργαζόμενους σε προνομιούχους και μη. Αυτές τις μέρες κάθε εργαζόμενος θέλει,100 με 150 λίρες για κάθε παιδί, στην προετοιμασία της νέας σχολικής χρονιάς. Γι'αυτό ο αγώνας των εκπαιδευτικών για αυξήσεις, για περισσότερα λεφτά στην παιδεία για λιγότερους μαθητές στην τάξη, για την δημιουργία εργαστηρίων, για καλύτερη υλικοτεχνική υποδομή των σχολείων, για περισσότερο ελεύθερα και δημοκρατικά σχολεία για πραγματικά δωρεάν παιδεία μπορεί και πρέπει να αγκαλιάσει κάθε εργαζόμενο.

Ν.Α.

ΠΟΛ ΦΟΥΤ, 1937-2004
Εσβησε μια επαναστατική φωνή

Ο δημοσιογράφος και επαναστάτης Πολ Φουτ που πέθανε τον περασμένο Ιούλη υπήρξε ένα από τα ηγετικά στελέχη του Socialist Workers Party, της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στη Βρετανία. Ο Πολ Φουτ ήτανε γόνος μιας από τις προνομιούχες οικογένειες της Βρετανίας που συνδέθηκαν πολιτικά με την Κύπρο: Ο πατέρας, Σερ Χιού Φουτ (αργότερα Λόρδος Κάραντον), υπήρξε ο τελευταίος Βρετανός κυβερνήτης της Κύπρου. Ο Μάικλ Φουτ, ηγέτης του Εργατικού Κόμματος από το 1980-1983, ήτανε θείος του. Πιο κάτω δημοσιεύουμε αφιέρωμα στον Πολ Φούτ από τον *Κρις Χάρμαν* που ανέλαβε εκδότης της εφημερίδας Socialist Worker μετά τον Πολ Φουτ.

Οι σοσιαλιστές σε ολόκληρη τη Βρετανία θρηνούν για τον Πολ Φουτ που πέθανε την Κυριακή 18 Ιούλη.

Ο Πολ ήταν ένας εξαίρετος σοσιαλιστής συγγραφέας, ένας ομιλητής πιο ικανός από κάθε άλλον να κάνει τους ανθρώπους να βλέπουν τι είναι στραβό με τον καπιταλισμό, ένας ακούραστος αγωνιστής ενάντια στην αδικία, και ένας δημοσιογράφος έρευνας του οποίου οι αποκαλύψεις οδήγησαν στην παραίτηση ενός Υπουργού της δεξιάς και έφερναν στο φως τη διαφθορά των μικρών και μεγάλων επιχειρηματιών.

Εγινε επαναστάτης σοσιαλιστής όταν ήταν νεαρός δημοσιογράφος. Προερχόταν από προνομιούχα οικογένεια. Ο πατέρας του ήταν κυβερνήτης στην βρετανοκρατούμενη Παλαιστίνη και μετά στη βρετανοκρατούμενη Κύπρο. Ο Πολ φοίτησε στο δημόσιο σχολείο του Σρίουσμπουρι και μπήκε στους Φιλελεύθερους όταν σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Ηταν η επαφή του με την πραγματικότητα της ζωής της εργατικής τάξης και τους εργατικούς αγώνες στη Γλασκόβη όπου βρισκόταν στις αρχές της δεκαετίας του '60 που μεταμόρφωσαν τις ιδέες του. Από τότε, ποτέ δεν κοίταξε ξανά πίσω του.

Μέσα σε ένα δυο χρόνια, ήταν εκδότης του Labour Worker της εφημερίδας που αργότερα ονομάστηκε Socialist Woker (σήμερα αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Δημοκρατίας). Επειτα έγραψε τρία συγκλονιστικά βιβλία. Το "Μετανάστευση και Φυλετική Καταγωγή στη Βρετανική Πολιτική", όπου εξηγούσε λεπτομερώς πώς διαδοχικές γενιές μεταναστών έγιναν αποδιοπομπαίοι τράγοι στη Βρετανία, από τους Ευρωπαίους Εβραίους το 1890, μέχρι τους μαύρους της Καραϊβικής και τους Ασιάτες τη δεκαετία του '60. Το βιβλίο του "Η Πολιτική του Χάρολντ Ουίλσον" κατάγγελνε τα κατορθώματα της κυβέρνησης των Εργατικών που είχε εκλεγεί το 1964. Και το "Η άνοδος του Ενοχ Πάουελ" έδειχνε πώς το πολιτικό κατεστημένο, ακόμη και οι Εργατικοί, υπέκυπτε στο ρατσισμό της άκρας δεξιάς.

Στο μεταξύ, ο Πολ αποκάλυψε τα ψεύτικα στοιχεία που οδήγησαν στην κρεμάλα τον Τζέιμς Χάνραττι, έναν άνθρωπο που καταδικάστηκε σε θάνατο για φόνο το 1961. Στη στήλη που έγραφε κάθε 15 μέρες στο περιοδικό Private Eye ξεκίνησε μια έρευνα για το δίκτυο διαφθοράς γύρω από το κύκλωμα της οικοδομής πολυόροφων πολυκατοικιών. Η έρευνα οδήγησε στη φυλακή τον Τ. Νταν Σμιθ, στέλεχος των Εργατικών στο Νιούκαστλ και σε παραίτηση τον Υπουργό Εσωτερικών της Δεξιάς, Ρέτζιναλντ Μόντλινγκ.

Ο Πολ Φουτ βρέθηκε στην καρδιά του κύματος αγώνων τη δεκαετία του '70, από την κατάληψη του ναυπηγείου στο Απερ Κλάιντ το 1971, μέχρι την απεργία των ανθρακωρύχων το 1974. Τότε ξεκίνησε μια εξαετία έντονης ενασχόλησης με την εφημερίδα Socialist Worker. Χρησιμοποίησε τις δημοσιογραφικές του ικανότητες για να μεταφέρει το κλίμα των αγώνων στο χαρτί, για να δείξει τις μηχανορραφίες της άρχουσας τάξης και για

να αποδώσει τις σοσιαλιστικές ιδέες σε μια γλώσσα που μπορούσαν να προσεγγίσουν άνθρωποι που δεν είχαν ξαναέρθει σε επαφή με αυτές τις ιδέες. Το βιβλίο του "Γιατί πρέπει να είσαι Σοσιαλιστής" μετέφερε το μήνυμα σε πολλές χιλιάδες ανθρώπους.

Η ενεργητικότητά του δεν μειώθηκε με την υποχώρηση των αγώνων στα τέλη της δεκαετίας του '70. Ηταν μαζί με τους ανθρακωρύχους όταν οδηγήθηκαν στην ήττα το 1984-85 όπως ήταν και την ώρα που νικούσαν δέκα χρόνια πριν. Η βδομαδιάτικη στήλη του στην εφημερίδα Daily Mirror τη δεκαετία του '80 αποτελούσε μια αχτίδα φωτός μέσα στα σκοτεινά χρόνια της Θάτσερ. Η επιτυχία της ήταν εγγύηση ότι οι συγκεντρώσεις στις οποίες ήταν ομιλητής σε κάθε γωνιά της χώρας, συχνά δύο και τρεις φορές μέσα στη βδομάδα, θα είχαν πάντα ένα ενθουσιώδες κοινό.

Αντίσταση

Οταν η νέα διοίκηση κυνήγησε τους αριστερούς δημοσιογράφους στη Mirror το 1992, ο Πολ ήταν στην πρώτη γραμμή της αντίστασης και είχε ως συνέπεια να χάσει τη δουλειά του.

Η δημοσιογραφία του εκείνα τα χρόνια, αποκάλυψε μια από τις μεγαλύτερες αδικίες του δικαστικού συστήματος γύρω από τους τρεις άνδρες που είχαν καταδικαστεί για τον "φόνο στη φάρμα" του Καρλ Μπριτζγουότερ. Εφερε στο φως επίσης την εκπληκτική ιστορία για το πώς οι βρετανικές μυστικές υπηρεσίες στη Βόρεια Ιρλανδία χρησιμοποιούσαν τον Κόλιν Ουάλας για να χτυπήσουν την κυβέρνηση των Εργατικών του 1974, και αργότερα τον παγίδευσαν σε μια υπόθεση φόνου σε μια πόλη της νότιας ακτής.

Ο Πολ πρωτοαρρώστησε πριν από πέντε χρόνια και από τότε δεν μπορούσε να είναι ομιλητής με την ίδια συχνότητα. Αλλά η αφοσίωσή του συνεχίστηκε, με μια δεκαπενθήμερη πολιτική στήλη στον Γκάρντιαν και μια ακόμη δεκαπενθήμερη στήλη στο Private Eye. Κατέβηκε υποψήφιος δήμαρχος στο Χάκνεϊ με τη Σοσιαλιστική Συμμαχία πριν από 18 μήνες και ήταν υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος για το Λονδίνο με το Respect τον περασμένο Ιούνιο. Μόλις δύο βδομάδες πριν πεθάνει μας υποσχέθηκε να ξαναρχίσει τη στήλη του στον Socialist Worker, και μια βδομάδα προηγούμενα ήταν ομιλητής μιλούσε στο φεστιβάλ σοσιαλιστικών ιδεών "Marxism 2004", απέναντι σε ένα ακροατήριο μαγεμένο καθώς τον άκουγε να καταγγέλλει τους Νέους Εργατικούς του Μπλερ.

Ο Πολ Φουτ θα λείψει σε κάθε αριστερό, σε κάθε ενεργό συνδικαλιστή, σε κάθε αντίπαλο του ρατσισμού και σε όλους όσους απλά θέλουν μια καλύτερη κοινωνία.

Κρις Χάρμαν

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

8/9: Αντίσταση στον εθνικισμό και τον πόλεμο

15/9: Ποιός θα σπάσει την Ατζέντα Κεραυνού

22/9: Το αντιπολεμικό και αντικαπιταλιστικό κίνημα συντονίζεται - Σύνοδος του Λιβάνου και ΕΚΦ

30/9: Χιλή: Το αιματοβαμμένο τέλος του κοινοβουλευτικού δρόμου

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΑΘΗΝΑ 2004

Ντόπινγκ, σπατάλη και τρομοϋστερία

Μετά τον Κεντέρη και τη Θάνου, ο Σαμπάνης. Και από δίπλα δεκάδες άλλοι αθλητές από τις πιο διαφορετικές χώρες που επρόκειτο να συμμετέχουν ή συμμετείχαν στην Ολυμπιάδα πιάνονται να είναι χωμένοι μέχρι το λαιμό στο ντόπινγκ. Ολα αυτά στους "καθαρούς αγώνες" που υποσχόταν ο Ζαγκ Ρογκ στην τελετή έναρξης, την πιο λαμπρή υποτίθεται στιγμή της Ολυμπιάδας που την ύμνησαν πολιτικοί, δημοσιογράφοι και διανοούμενοι. Τώρα όλη αυτή η "μαγεία" έχει εξαφανιστεί και οι πάντες συναγωνίζονται στα τηλεοπτικά παράθυρα στην εκφώνηση φιλιππικών εναντίον της σαπίλας του πρωταθλητισμού και του "αθλητικού παρακράτους" του Τζέκου και του κάθε Τζέκου.

Προφανώς ακούγονται πολλές αλήθειες. Οπως για παράδειγμα ότι δεν πρόκειται για μια απομονωμένη περίπτωση κάποιων φιλόδοξων αθλητών και του αδίσταχτου προπονητή τους, αλλά ότι το ντόπινγκ είναι ο τρόπος που λειτουργεί ολόκληρο το οικοδόμημα του σύγχρονου αθλητισμού. Οι μεγάλες πολυεθνικές επενδύουν μυθικά ποσά στις διαφημίσεις, στις "χορηγίες" αθλητών και ομάδων και θέλουν αυτά τα λεφτά να πιάνουν τόπο, με μεγαλύτερα ρεκόρ και θεαματικές επιδόσεις. Οι εφημερίδες ήταν γεμάτες αυτές τις μέρες με πληροφορίες για τη "νίλα" που έπαθαν οι χορηγοί της Θάνου και του Κεντέρη, από την Cosmote μέχρι την Adidas.

Σε αυτή τη πίεση είναι υποχρεωμένο να προσαρμοστεί όλο το αθλητικό οικοδόμημα, από τους προπονητές μέχρι τους αθλητές, από τους γνωστούς και διάσημους μέχρι αυτούς που θέλουν να διακριθούν στο μέλλον. Γι' αυτό, όπως αποκαλύπτει ένας γυμναστής στο ΒΗΜΑ της Κυριακής "το 60% απ' όσους κάνουν συστηματική προπόνηση κάνει χρήση αναβολικών". Ο αθλητισμός είναι εικόνα και ομοίωση του καπιταλισμού: μια ανταγωνιστική ζούγκλα όπου οι άνθρωποι είναι αντικείμενα με μόνη χρησιμότητα και μέτρο της αξίας τους το κέρδος.

Ομως, οι μεγάλες αθλητικές διοργανώσεις, με κορυφαία την Ολυμπιάδα, δεν είναι υπόθεση μόνο των αθλητών, των προπονητών και των χορηγών τους. Είναι επίσης κρατική υπόθεση. Η κάθε άρχουσα τάξη θέλει να φιλοξενεί τέτοιες διοργανώσεις, όχι μόνο για την βροχή των κερδών που πολύ πιθανά να φέρει στους άμεσους αποδέκτες της, όπως τις κατασκευαστικές εταιρείες, αλλά πάνω απ' όλα γιατί τέτοιες διοργανώσεις αυξάνουν την ακτινοβολία του κράτους που τις διοργανώνει.

Η Ολυμπιάδα της Αθήνας δεν είναι εξαίρεση. Οσο ξετυλίγεται το κουβάρι των αποκαλύψεων για τον Τζέκο και τις δραστηριότητές του, τόσο περισσότερο προβάλει η ανάμιξη των κυβερνήσεων και του κρατικού μηχανισμού σε αυτή την ιστορία. Το ΒΗΜΑ της Κυριακής αποκαλύπτει ότι πριν μερικά χρόνια, ο Τζέκος μαζί με έναν άλλο προπονητή "είχαν προτείνει στην τότε κυβέρνηση ένα πρόγραμμα ντοπαρίσματος για 150 αθλητές με τον κωδικό "Κόροιβος" συνολικού προϋπολογισμού περί τα 6 εκατομμύρια ευρώ." Η κυβέρνηση το απέρριψε, τουλάχιστον σύμφωνα με το ρεπορτάζ της εφημερίδας και ο Τζέκος "έφθασε να προτείνει αρμοδίως: "Καλά αν δεν έχετε λεφτά να τα βάλω από την τσέπη μου και μου τα δίνετε αργότερα για να μη χάνουμε χρόνο..." Σε άλλο σημείο το ίδιο ρεπορτάζ αναφέρει "Το περίεργο όμως είναι ότι είχαν ασκηθεί πιέσεις προς την τότε κυβερνητική ηγεσία και από υψηλόβαθμο στέλεχος της Οργανωτικής Επιτροπής που ήθελε ρεκόρ μεταλλίων για την Ελλάδα στους Αγώνες της Αθήνας, για να δικαιώσει τη γνωστή ρήση του Χ.Α. Σάμαρανκ ότι "όσο πιο πολλά μετάλλια τόσο πιο επιτυχημένοι Αγώνες για την διοργανώτρια χώρα".

Η ανάθεση της Ολυμπιάδας του 2004 στην Αθήνα γιορτάστηκε σαν "εθνικός θρίαμβος" όχι μόνο από την κυβέρνηση του Σημίτη αλλά από ολόκληρη την άρχουσα τάξη -και δικαιολογημένα. Ηταν ευκαιρία για γερή μπάζα και ταυτόχρονα επίδειξη της "ισχυρής Ελλάδας", της εισόδου στην ΟΝΕ, του στρατιωτικού και διπλωματικού κεφαλοχωριού της Δύσης στα Βαλκάνια και την ανατολική Μεσόγειο. Αλλά Ολυμπιάδες χωρίς αθλητές "ολυμπιακών" προδιαγραφών από την διοργανώτρια χώρα δεν γίνονται. Από αυτό το γεγονός πηγάζει η παρότρυνση και η συγκάλυψη των Τζέκων από τα "ψηλά" με ή χωρίς "σχέδια Κόροιβος".

Φταίξιμο

Τώρα η κυβέρνηση της ΝΔ, με το σκάνδαλο να έχει σκάσει σαν βόμβα στα δικά της χέρια, προσπαθεί να ρίξει το φταίξιμο στην προηγούμενη κυβέρνηση, του Σημίτη. Ανεπισήμως διοχετεύει την ερμηνεία ότι όλα αυτά είναι προϊόν του "κρατικοδίαιτου αθλητισμού" όπως αντίστοιχα τα προβλήματα της οικονομίας οφείλονται στο "διογκωμένο πράσινο κράτος".

Αυτή η προσπάθεια προκαλεί γέλια. Ισως κάποιοι νεοφιλελεύθεροι φωστήρες να σκέφτονται ότι θα ήταν καλύτερα να "ιδιωτικοποιηθεί" πλήρως ο αθλητισμός, να περάσει κατευθείαν ας πούμε στα χέρια των Τζέκων και των Μπάλκο. Αλλά -στα σοβαρά- μήπως δεν ήταν η ΝΔ που κοπτόταν όσο ήταν στην αντιπολίτευση ότι η Ολυμπιάδα είναι "εθνική υπόθεση" και ότι γι' αυτό στηρίζει την κυβέρνηση σ' αυτή την προσπάθεια κρατώντας χαμηλούς τόνους στην κριτική της; Μήπως δεν ήταν ο Καραμανλής ή η Φάνη-Πάλη Πετραλιά που τσακίζονταν να συναντηθούν με την Γιάννα Αγγελοπούλου για να πάρουν λίγη από τη δόξα της "εθνικής προσπάθειας";

Αν δεν ξεσπούσαν τα σκάνδαλα του ντόπινγκ ο Καραμανλής και οι υπουργοί του θα φωτογραφίζονταν δίπλα στον Τζέκο, θα καλούσαν τα "χρυσά παιδιά μας" στο Μέγαρο Μαξίμου και ίσως και να οργάνωναν καμιά φιέστα ανάλογη με αυτή της υποδοχής της Εθνικής Ποδοσφαίρου από την Πορτογαλία. Η ΝΔ είναι το κατεξοχήν κόμμα της άρχουσας τάξης και γι' αυτό είναι ταυτισμένη με όλους τους "εθνικούς στόχους" αυτής της τάξης -και τη βρομιά τους.

Οι φιλοδοξίες του ελληνικού καπιταλισμού έχουν αποδειχτεί πολύ μεγάλες για τις δυνατότητές του. Τόσο στην οικονομία όσο και στα άλλα μέτωπα. Το φιάσκο της Ολυμπιάδας και του "ελληνικού αθλητικού θαύματος" είναι μια ακόμα απόδειξη γι' αυτό.

Λέανδρος Μπόλαρης

Αναδημοσίευση από την Εργατική Αλληλεγγύη αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα..

Ιδιωτικοποιήσεις-καπέλο πάνω στα χρέη

Ενα ξεπούλημα κυριολεκτικά "Ολυμπιακών" διαστάσεων ετοιμάζει η κυβέρνηση μετά το πέρας της Ολυμπιάδας. Ο υφυπουργός Οικονομικών, ο Π. Δούκας μίλησε στο Athens Business Club, ένα "κέντρο" που έστησε η κυβέρνηση με σκοπό να προσελκύσει τις επενδύσεις των μεγαλο-επιχειρηματιών και των εκπροσώπων τους που αυτό το διάστημα θα βρίσκονται στην Αθήνα λόγω Ολυμπιάδας. Τελικά τα "μεγάλα κεφάλια" δεν ήρθαν, όπως γενικότερα δεν ήρθαν και οι τουρίστες που θα γέμιζαν εξέδρες και ξενοδοχεία. Αλλά ο φέρελπις κύριος Δούκας, πρώην στέλεχος μεγάλης τράπεζας υποσχέθηκε ότι μετά τους Αγώνες, θα "αξιοποιηθεί" κατάλληλα η περιουσία της εταιρείας "Ολυμπιακά Ακίνητα ΑΕ" -μέχρι και πωλήσεις υποσχέθηκε.

Αυτή τη στιγμή η εταιρεία "Ολυμπιακά Ακίνητα" έχει στην κατοχή της ακίνητη περιουσία αξίας 2 δισεκατομμυρίων ευρώ, δηλαδή το 1,3% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος. Σύμφωνα με τα στοιχεία το κόστος της συντήρησης και της λειτουργίας αυτών των ακινήτων είναι μεγάλο: μια μελέτη αναφέρει 84 εκατομμύρια ευρώ ετησίως και κάποια άλλη 24 εκατομμύρια. Αρα, πρέπει να σπεύσει σε βοήθεια ο ιδιωτικός τομέας. Στο "σχέδιο δράσης" που επεξεργάζεται η διοίκηση της Εταιρείας προβλέπονται μεταξύ άλλων τα εξής:

"Για την καλή διαχείριση των ακινήτων και τη συμπίεση των σχετικών εξόδων ο εξωπορισμός (outsourcing) υπηρεσιών συντήρησης και λειτουργίας από τον ιδιωτικό τομέα είναι απαραίτητος.... Στη χρήση και ανάπτυξη των ακινήτων η συμβολή του ιδιωτικού τομέα μπορεί να φέρει πολύ θετικά αποτελέσματα. Και εδώ είναι βέβαιον ότι θα υπάρξουν σοβαρές επενδυτικές ευκαιρίες".

Οι κατασκευαστικές εταιρείες, οι τράπεζες, μεγάλες βιομηχανίες, όπως της χαλυβουργίας και του τσιμέντου, γέμισαν τα θησαυροφυλάκιά τους από τα "μεγάλα έργα" της Ολυμπιάδας. Το αποτέλεσμα ήταν μια μεγάλη οικολογική καταστροφή. Πράσινο, ελεύθεροι χώροι, βιότοποι μπήκαν στο στόχαστρο της μανίας του κέρδους. Ο παραλογισμός έφτασε σε πρωτοφανή επίπεδα. Το κωπηλατοδρόμιο στο Σχοινιά για παράδειγμα, φτιάχτηκε πάνω σε έναν υδροβιότοπο -και όπου να 'ναι θα είναι εντελώς άχρηστο. Λίγο πριν ξεκινήσουν οι Αγώνες, βατραχάνθρωποι ξερίζωναν τα καλάμια που φύτρωναν στο βυθό! Ας το ξεφορτωθούμε, σκέφτονται οι "αρμόδιοι", να το δώσουμε για "αξιοποίηση" σε ιδιώτες, να χτίσουν ξενοδοχεία ή συνεδριακά κέντρα γύρω γύρω.

1.200 εκ. ευρώ για την "Ασφάλεια"

Η προπαγάνδα για την "αναγκαιότητα των αυστηρότερων μέτρων ασφαλείας" για την Ολυμπιάδα αποδείχτηκε ότι ήταν ένα μεγάλο ψέμα. Ούτε τρομοκρατικά χτυπήματα έγιναν, ούτε "πυρήνες" της Αλ-Κάιντα αποκαλύφθηκαν.

Οι δαπάνες για την ασφάλεια έφτασαν το διπλάσιο ποσό απ' ότι στους προηγούμενους Ολυμπιακούς του Σίδνεϋ, κοντά στο 1.200 εκατομμύρια ευρώ. Μόνο η ενοικίαση του "Ζέπελιν" κόστισε 100 εκατομμύρια ευρώ. Η αγορά του υπερμοντέρνου συστήματος επικοινωνιών C4I κόστισε 318 εκατομμύρια ευρώ. Μια τεράστια σπατάλη για το τίποτα δηλαδή.

Η κυβέρνηση Καραμανλή υποστηρίζει βέβαια ότι δεν σημειώθηκε κανένα κρούσμα επειδή η "ασπίδα ασφαλείας" ήταν τόσο αδιαπέραστη και ισχυρή, ώστε κανείς δεν τόλμησε να την παραβιάσει. Παραμύθια.

Αν σε κάτι στηρίχτηκε η κυβέρνηση για να διοργανώσει τους "πιο ασφαλείς αγώνες" είναι το "καλό όνομα" που έχει η Ελλάδα στη Μέση Ανατολή. Τότε προς τι η τρομοϋστερία για το επερχόμενο "μεγάλο χτύπημα" στους Ολυμπιακούς Αγώνες;

Οι περίπου 300 κάμερες που είναι σπαρμένες σε δρόμους και πλατείες θα μείνουν να κατασκοπεύουν -σύμφωνα με τις δηλώσεις του Βουλγαράκη. Το ίδιο και όλα τα υπερσύγχρονα συστήματα που προμηθεύτηκε η Αστυνομία.

Αυτό που θέλει η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη είναι η Ολυμπιάδα να αφήσει μια "κληρονομιά" περισσότερης καταστολής, περισσότερου ρατσισμού σε βάρος των μεταναστών, περισσότερης εμπλοκής στον πόλεμο.

εργατικη δημοκρατια

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Οι "Διαδηλώσεις της Δευτέρας"

από τον αντισταλινισμό στον αντικαπιταλισμό

Συνεχίζει να φουντώνει το κίνημα των "Διαδηλώσεων της Δευτέρας" στη Γερμανία. Στις 30 Αυγούστου έγινε η μεγαλύτερη διαδήλωση που έχει γίνει μέχρι σήμερα με την συμμετοχή αντιπροσώπων από δεκάδες άλλες πόλεις της ανατολικής και της δυτικής Γερμανίας. Τις τελευταίες βδομάδες στην Ανατολική Γερμανία γίνονται τεράστιες διαδηλώσεις ενάντια στην Ατζέντα 2010 της κυβέρνησης Σρέντερ και το σχέδιο Χαρτζ IV, που αποτελεί μια γενικευμένη επίθεση στην κοινωνική πρόνοια. Κάθε Δευτέρα χιλιάδες άνθρωποι πλημμυρίζουν τους δρόμους όλων των μικρών και μεγάλων πόλεων, έχοντας σαν παράδειγμα τις περίφημες "Διαδηλώσεις της Δευτέρας" του 1989 ενάντια στο σταλινισμό.

Χιλιάδες διαδηλώνουν κάθε Δευτέρα στους δρόμους των Γερμανικών πόλεων ενάντια στην "ατζέντα Σρέτερ" που αποτελεί μια γενικευμένη επίθεση ενάντια στην κοινωνική πρόνοια

Είναι ένα κίνημα που ξεκίνησε αυθόρμητα από τα κάτω με απλούς ανθρώπους, εργαζόμενους, άνεργους, νέους σαν οργανωτές. Μια απλή, χειρόγραφη αφίσα στην κεντρική πλατεία ήταν αρκετή: "Τη Δευτέρα διαδήλωση ενάντια στο σχέδιο Χαρτζ IV". Στο Μαγδεμβούργο, γράφει το γερμανικό περιοδικό Der Spiegel, ένας μόνο άνδρας, ο Αντρέας Ερχολνς, ξεκίνησε την οργάνωση των διαδηλώσεων. Μετά 5 βδομάδες 15.000 άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους της πόλης. "Δεν τα καταφέρνω μόνος μου", έγραφε η νέα αυτοσχέδια αφίσα που κόλλησε. "Χρειάζομαι βοήθεια". Και κάλεσε σύσκεψη για τη δημιουργία οργανωτικής επιτροπής! 60 άτομα ανταποκρίθηκαν.

Η Πέγκυ Χέλμεκε ζει σε μια μικρή πόλη της Γερμανίας και είναι μητέρα τριών παιδιών. Εργαζόταν ως μοδίστρα σε εργοστάσιο που έκλεισε το 1990 και είναι άνεργη. Οπως περιγράφει το Spiegel "Πριν δύο εβδομάδες πήγε στην αστυνομία της πόλης της και δήλωσε. Διαδήλωση. ..΄φυσικά διαδήλωση της Δευτέρας΄. Οταν έπρεπε να δηλώσει πόσοι θα παίρνανε μέρος, είπε διστακτικά '25'. Ηρθαν 800".

Η σύνδεση με τις ιστορικές "Διαδηλώσεις της Δευτέρας" δεν είναι τυχαία. Οπως και σήμερα έτσι και τότε ένα τεράστιο κίνημα, είχε γεννηθεί κυριολεκτικά από τα κάτω, από τους απλούς ανθρώπους. Οι "Διαδηλώσεις της Δευτέρας" το 1989 ανάγκασαν τελικά το σταλινικό καθεστώς του Ερικ Χόνεκερ σε οπισθοχώρηση -μια οπισθοχώρηση που όπλισε το κίνημα με ακόμα μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση. Το κίνημα εκείνο γκρέμισε στο τέλος το σταλινικό καθεστώς, κατεδάφισε το Τείχος του Βερολίνου και οδήγησε στην επανένωση της Γερμανίας.

Ο Αίντε Ο' Γκάλλαχαν, συνδιοργανωτής των "Διαδηλώσεων της Δευτέρας" στην πόλη Σέμνιτς, περιγράφει:

«Η κυβέρνηση Σρέντερ στην Γερμανία προσπαθεί να περάσει "αλλαγές" στο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας, που στοχεύουν να κάνουν μέσα σε 18 μήνες αυτό που στην Θάτσερ, τον Μπλερ και τους φίλους τους πήρε πάνω από 25 χρόνια για να κάνουν στην Βρετανία. Και αυτή τη στιγμή που έχει γίνει η πιο μαζική μεταφορά πλούτου από τους φτωχούς στους πλούσιους από τότε που το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) μαζί με τους Πράσινους εξελέγησαν κυβέρνηση το 1998.

Η νέα μετωπική επίθεση, γνωστή ως Χαρτζ IV, στοχεύει να αποσυνδέσει τα επιδόματα ανεργίας για τους μακροχρόνια άνεργους -που τώρα ορίζονται σαν αυτοί που δεν έχουν δουλειά πάνω από 12 μήνες- από το μισθό. Επιπρόσθετα, 800.000 άνθρωποι που τώρα παίρνουν κάποια επιδόματα, με το νέο σχέδιο δεν θα λαμβάνουν πιά τίποτα. Μόνο αφού αδειάσουν ακόμα και τους κουμπαράδες των παιδιών και λεηλατήσουν τα βιβλιάρια των συνταξιούχων θα μπορούν οι οικογένειες να ελπίζουν και πάλι σε κάποιο πενιχρό επίδομα.

Αυτό έχει προκαλέσει μια μαζική αντίδραση, ειδικά στην ανατολική Γερμανία, όπου υπάρχει τεράστια ανεργία και μία μεγάλη μερίδα ανθρώπων εμπίπτει στην κατηγορία του μακροχρόνια άνεργου. Τις τελευταίες βδομάδες, δεκάδες χιλιάδες διαδήλωναν κάθε Δευτέρα, συνειδητά αντιγράφοντας το κίνημα το 1989 που έριξε το σταλινικό καθεστώς. Τότε οι άνθρωποι διεκδικούσαν πολιτικά δικαιώματα, τώρα υπερασπίζονται κοινωνικά δικαιώματα.

Την εποχή της γερμανικής επανένωσης, ο καγκελάριος Κολ υποσχόταν ότι κανείς δεν θα βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση εξαιτίας της επανένωσης. Σήμερα οι άνθρωποι ξέρουν ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Εχουν γνωρίσει την απόλυτη φτώχεια πληρώνοντας την κρίση του γερμανικού καπιταλισμού, την ίδια στιγμή που τα αφεντικά συνεχίζουν να παίρνουν μπόνους εκατομμυρίων ακόμα κι όταν οδηγούν τις επιχειρήσεις τους στην χρεοκοπία.

Υπάρχει επίσης μια πολιτική διάσταση στην κρίση. Στις Ευρωεκλογές το SPD έχασε περίπου τους μισούς από τους ψηφοφόρους του σε σύγκριση με τις τελευταίες εθνικές εκλογές. Εδώ στο Σέμνιτς οι Ρεπουμπλικάνοι, ένα ναζιστικό κόμμα, πήρε σχεδόν 11% στις δημοτικές εκλογές. Και σύμφωνα με κάποια γκάλοπ στις επερχόμενες εκλογές στο κρατίδιο της Σαξωνίας το άλλο ναζιστικό κόμμα, το NPD, μπορεί από το πουθενά να ξεπεράσει το SPD.

Ομως και από τα αριστερά υπάρχουν κινήσεις για τη δημιουργία ενός νέου αριστερού κόμματος (WAsG). Η πρωτοβουλία αναπτύχθηκε μέσα από τη συμμαχία αυτών που οργάνωσαν τις μαζικές διαδηλώσεις για την υπεράσπιση της κοινωνικής πρόνοιας νωρίτερα αυτό το χρόνο -συνδικαλιστές, μέλη κοινωνικών πρωτοβουλιών, ακτιβιστές από το κίνημα του ATTAC ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι ένα τέτοιο κόμμα θα μπορούσε να πάρει στις επόμενες εθνικές εκλογές πάνω από 20%.

Εδώ στο Σέμνιτς το WAsG πήρε την πρωτοβουλία την περασμένη βδομάδα να καλέσει την πρώτη διαδήλωση της Δευτέρας, στην οποία προς μεγάλη μας ευχαρίστηση συμμετείχαν 6.000 άτομα.

Σκοπεύουμε να διαδηλώνουμε κάθε Δευτέρα μέχρι να σταματήσουν τα σχέδια της κυβέρνησης».

ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗ ΒΗΡΥΤΟ

Οι 500,000 που διαδήλωσαν στη Νέα Υόρκη ενάντια στον πόλεμο του Μπους, στα τέλη του Αυγούστου σε συνδυασμό με την επιτυχία των ακτιβιστών στην Ελλάδα να αναγκάσουν τον Κόλιν Πάουελ να ματαιώσει το ταξίδι του στους Ολυμπιακούς είναι η καλύτερη απόδειξη ότι το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα όχι μονο δεν έχει πεθάνει, αλλά συνεχίζει να δίνει δυναμικά το παρών του.

Την ίδια ώρα που η αντίσταση στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης, φουντώνει, αντιπρόσωποι του αντιπολεμικού κινήματος από όλες τις γωνιές του πλανήτη θα βρεθούν για να συντονίσουν την δράση τους, στη Βηρυτό στις 17-19 Σεπτεμβρίου.

Αναμένεται να παρευρεθούν αντιπροσωπείες αντιπολεμικών κινημάτων, κοινωνικών κινημάτων, μη κυβερνητικές οργανώσεις από περίπου 50 χώρες. Θα συμμετέχουν και αντιπροσωπείες από την γειτονική Συρία, την Παλαιστίνη και την Αίγυπτο καθώς και από το Ιράκ.

Οικοδεσπότες της ιστορικής αυτής συνάντησης θα είναι πολιτικές δυνάμεις του Λιβάνου και της Παλαιστίνης, που προέρχονται από ένα ευρύ πολιτικό φάσμα, από προοδευτικές και κοσμικές δυνάμεις μέχρι και Ισλαμιστές.

Οι περισσότερες από τις αντιπροσωπείες που θα συμμετέχουν, ήταν από τους οργανωτές της ιστορικής διαδήλωσης της 15 του Φλεβάρη, στην οποία συμμετείχαν κοντά στα 30 εκατομμύρια διαδηλωτές.

Η συζήτηση «Ποιο το επόμενο βήμα για τα αντιπολεμικά και τα κινήματα κατά της παγκοσμιοποίησης;» φιλοδοξεί να βοηθήσει στη χάραξη μιας όσο το δυνατό συναινετικής πολιτικής για τις θέσεις και τις προτεραιότητες των κινημάτων, καθώς και την προώθηση ενός κοινού προγράμματος δράσης.

Μεγάλο ενδιαφέρον αναμένονται να προκαλέσουν οι συζητήσεις γύρω από θέματα όπως «Πόσο δυνατό είναι το κίνημα; Ποιες οι αδυναμίες μας;» «Πως συνδεόμαστε με την αντίσταση στο Ιράκ;» «Ποιος ο ρόλος των Ηνωμένων Εθνών;» «Τι θα γίνει αν ο Μπους κερδίσει τις εκλογές;»

Η απόφαση των αντιπολεμικών κινημάτων να συνέλθουν στη Βηρυτό αποτελεί τη συνέχεια της προσπάθειας για σύσφιξη των σχέσεων με τα αντιπολεμικά και αντικαπιταλιστικά κινήματα της περιοχής. Μέχρι στιγμής η σύνοδος υποστηρίζεται από 262 οργανώσεις και κινήματα από 53 χώρες.

Στη σύνοδο θα συμμετέχει και η πρωτοβουλία «Δράση για την ειρήνη» στην οποία η Εργατική Δημοκρατία παίζει σημαντικό ρόλο όπως έπαιζε και στη Συμμαχία σταματήστε τον πόλεμο και στην όλη διοργάνωση των αντιπολεμικών κινητοποιήσεων στη Κύπρο.